Acest document are doar scop informativ și nu produce efecte juridice. Instituțiile Uniunii nu își asumă răspunderea pentru conținutul său. Versiunile autentice ale actelor relevante, inclusiv preambulul acestora, sunt cele publicate în Jurnalul Oficial al Uniunii Europene și disponibile pe site-ul EUR-Lex. Aceste texte oficiale pot fi consultate accesând linkurile integrate în prezentul document.

►B REGULAMENTUL (UE) 2016/399 AL PARLAMENTULUI EUROPEAN ȘI AL CONSILIULUI

din 9 martie 2016

cu privire la Codul Uniunii privind regimul de trecere a frontierelor de către persoane (Codul Frontierelor Schengen)

(text codificat)

(JO L 77, 23.3.2016, p. 1)

Astfel cum a fost modificat prin:

		Jurnalul Oficial		
		NR.	Pagina	Data
►M1	Regulamentul (UE) 2016/1624 al Parlamentului European și al Consiliului din 14 septembrie 2016	L 251	1	16.9.2016

▼B

REGULAMENTUL (UE) 2016/399 AL PARLAMENTULUI EUROPEAN ȘI AL CONSILIULUI

din 9 martie 2016

cu privire la Codul Uniunii privind regimul de trecere a frontierelor de către persoane (Codul Frontierelor Schengen)

(text codificat)

TITLUL I

DISPOZIȚII GENERALE

Articolul 1

Obiect și principii

Prezentul regulament prevede absența controlului asupra persoanelor la trecerea frontierelor interne dintre statele membre ale Uniunii.

Prezentul regulament stabilește normele aplicabile controlului asupra persoanelor la trecerea frontierelor externe ale statelor membre ale Uniunii.

Articolul 2

Definiții

În sensul prezentului regulament, se aplică următoarele definiții:

1. „frontiere interne” înseamnă:

   (a) frontierele terestre comune, inclusiv frontierele fluviale și pe lacuri ale statelor membre;

   (b) aeroporturile statelor membre destinate zborurilor interne;

   (c) porturile maritime, fluviale și cele aflate pe lacuri ale statelor membre pentru legăturile interne regulate cu feribotul;

2. „frontiere externe” înseamnă frontierele terestre ale statelor membre, inclusiv frontierele fluviale și pe lacuri, frontierele maritime, precum și aeroporturile, porturile fluviale, porturile maritime și porturile aflate pe lacuri, cu condiția să nu fie frontiere interne;

3. „zbor intern” înseamnă orice zbor având plecarea exclusivă de pe teritoriile statelor membre sau destinația exclusivă pe teritoriile statelor membre și fără să aterizeze pe teritoriul unei țări terțe;

4. „legături interne regulate cu feribotul” înseamnă orice legătură cu feribotul între aceleași două sau mai multe porturi situate pe teritoriul statelor membre, fără escală în porturi situate în afara teritoriului statelor membre, și care constă în transportul de persoane și vehicule conform unui orar publicat;

5. „persoane care beneficiază de dreptul la liberă circulație în temeiul dreptului Uniunii” înseamnă:

▼B

(a) cetățenii Uniunii în înțelesul articolului 20 alineatul (1) din TFUE, precum și resortisanții țărilor terțe care sunt membri ai familiei unui cetățean al Uniunii, care își exercită dreptul la liberă circulație, cărora li se aplică Directiva 2004/38/CE a Parlamentului European și a Consiliului ([1]);

(b) resortisanții țărilor terțe și membrii familiilor acestora, indiferent de cetățenie, care, în temeiul acordurilor încheiate între Uniune și statele membre ale acesteia, pe de o parte, și respectivele țări terțe, pe de altă parte, beneficiază de drepturi în materie de liberă circulație echivalente cu cele ale cetățenilor Uniunii;

6. „resortisant al unei țări terțe” înseamnă orice persoană care nu este cetățean al Uniunii în înțelesul articolului 20 alineatul (1) din TFUE și care nu face obiectul punctului 5 din prezentului articol;

7. „persoană care face obiectul unei alerte emise în scopul de a i se refuza intrarea” înseamnă orice resortisant al unei țări terțe care face obiectul unei alerte în Sistemul de Informații Schengen în conformitate cu articolele 24 și 26 din Regulamentul (CE) nr. 1987/2006 al Parlamentului European și al Consiliului ([2]);

8. „punct de trecere a frontierei” înseamnă orice punct de trecere autorizat de autoritățile competente pentru trecerea frontierelor externe;

9. „punct comun de trecere a frontierei” înseamnă orice punct de trecere a frontierei, situat fie pe teritoriul unui stat membru, fie pe teritoriul unei țări terțe, în care polițiștii de frontieră ai statului membru și polițiștii de frontieră ai țării terțe efectuează unul după celălalt verificări la intrare și la ieșire în conformitate cu dreptul lor intern și în temeiul unui acord bilateral;

10. „control la frontiere” înseamnă activitățile efectuate la frontiere, în conformitate cu prezentul regulament și în sensul acestuia, ca răspuns exclusiv la intenția de a trece o frontieră sau la trecerea unei frontiere, indiferent de orice alte considerente, constând în verificări la frontiere și în supravegherea frontierelor;

11. „verificări la frontiere” înseamnă verificările efectuate la punctele de trecere a frontierei pentru a se asigura că persoanele, inclusiv mijloacele de transport ale acestora și obiectele aflate în posesia lor, pot fi autorizate să intre pe teritoriul statelor membre sau să îl părăsească;

12. „supravegherea frontierelor” înseamnă supravegherea frontierelor dintre punctele de trecere a frontierei și supravegherea punctelor de trecere a frontierei în afara orarului de funcționare stabilit, în vederea împiedicării persoanelor să se sustragă de la verificările la frontiere;

([1]) Directiva 2004/38/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 29 aprilie 2004 privind dreptul la liberă circulație și ședere pe teritoriul statelor membre pentru cetățenii Uniunii și membrii familiilor acestora, de modificare a Regulamentului (CEE) nr. 1612/68 și de abrogare a Directivelor 64/221/CEE, 68/360/CEE, 72/194/CEE, 73/148/CEE, 75/34/CEE, 75/35/CEE, 90/364/CEE, 90/365/CEE și 93/96/CEE (JO L 158, 30.4.2004, p. 77).

([2]) Regulamentul (CE) nr. 1987/2006 al Parlamentului European și al Consiliului din 20 decembrie 2006 privind instituirea, funcționarea și utilizarea Sistemului de informații Schengen din a doua generație (SIS II) (JO L 381, 28.12.2006, p. 4).

▼B

13. „verificarea în linia a doua” înseamnă o verificare suplimentară care poate fi efectuată într-un loc special, separat de locul în care sunt verificate toate persoanele (prima linie);

14. „polițist de frontieră” înseamnă orice agent public desemnat, în conformitate cu dreptul intern, la un punct de trecere a frontierei sau de-a lungul frontierei sau în imediata vecinătate a frontierei respective, și care exercită, în conformitate cu prezentul regulament și cu dreptul intern, sarcini de control la frontiere;

15. „operator de transport” înseamnă orice persoană fizică sau juridică care asigură, cu titlu profesional, transportul de persoane;

16. „permis de ședere” înseamnă:

(a) orice permis de ședere eliberat de statele membre în conformitate cu modelul uniform stabilit prin Regulamentul (CE) nr. 1030/2002 al Consiliului ([1]) și permisele de ședere eliberate în conformitate cu Directiva 2004/38/CE;

(b) toate celelalte documente eliberate de un stat membru resortisanților țărilor terțe, care le autorizează șederea pe teritoriul său și care au făcut obiectul unei notificări și al publicării ulterioare în conformitate cu articolul 39, cu excepția:

(i) permiselor temporare eliberate în cursul examinării primei cereri de eliberare a unui permis de ședere astfel cum se menționează la litera (a) sau a unei cereri de azil; și

(ii) vizelor eliberate de statele membre în formatul uniform stabilit de Regulamentul (CE) nr. 1683/95 al Consiliului ([2]);

17. „navă de croazieră” înseamnă o navă care urmează un itinerar dat, potrivit unui program prestabilit, care include un program de activități turistice în diverse porturi și care, în mod normal, nu îmbarcă și nu debarcă pasageri în cursul călătoriei;

18. „navigație de agrement” înseamnă utilizarea navelor de agrement în scopuri sportive sau turistice;

19. „pescuit de coastă” înseamnă activitățile de pescuit efectuate cu ajutorul navelor care intră zilnic sau în termen de 36 ore într-un port situat pe teritoriul unui stat membru fără să facă escală într-un port situat într-o țară terță;

20. „lucrător offshore” înseamnă o persoană care lucrează pe o instalație offshore aflată în apele teritoriale sau într-o zonă maritimă de exploatare economică exclusivă a statelor membre, astfel cum sunt definite în dreptul maritim internațional, și care revine regulat, pe cale maritimă sau aeriană, pe teritoriul statelor membre;

([1]) Regulamentul (CE) nr. 1030/2002 al Consiliului din 13 iunie 2002 de instituire a unui model uniform de permis de ședere pentru resortisanții țărilor terțe (JO L 157, 15.6.2002, p. 1).

([2]) Regulamentul (CE) nr. 1683/95 al Consiliului din 29 mai 1995 de instituire a unui model uniform de viză (JO L 164, 14.7.1995, p. 1).

▼B

21. „amenințare pentru sănătatea publică” înseamnă orice boală cu potențial epidemic, astfel cum este definită de Regulamentul Sanitar Internațional al Organizației Mondiale a Sănătății, și alte boli infecțioase sau parazitare contagioase, cu condiția să facă obiectul dispozițiilor de protecție cu privire la resortisanții statelor membre.

Articolul 3

Domeniul de aplicare

Prezentul regulament se aplică oricărei persoane care trece frontiera internă sau externă a unui stat membru, fără a aduce atingere:

(a) drepturilor persoanelor care beneficiază de dreptul la liberă circulație în temeiul dreptului Uniunii;

(b) drepturilor refugiaților și ale persoanelor care solicită o protecție internațională, în special în ceea ce privește principiul nereturnării.

Articolul 4

Drepturi fundamentale

În aplicarea prezentului regulament, statele membre respectă pe deplin dreptul relevant al Uniunii, inclusiv Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene (denumită în continuare „carta”), dreptul internațional relevant, inclusiv Convenția privind statutul refugiaților încheiată la Geneva la 28 iulie 1951 (denumită în continuare „Convenția de la Geneva”), obligațiile legate de accesul la protecție internațională, în special principiul nereturnării și drepturile fundamentale. În conformitate cu principiile generale ale dreptului Uniunii, deciziile în temeiul prezentului regulament se adoptă în mod individual.

TITLUL II

FRONTIERE EXTERNE

CAPITOLUL I

Trecerea frontierelor externe și condițiile de intrare

Articolul 5

Trecerea frontierelor externe

(1) Frontierele externe nu pot fi trecute decât pe la punctele de trecere a frontierei și în timpul programului de funcționare stabilit. Programul de funcționare este indicat clar la punctele de trecere a frontierei care nu sunt deschise 24 ore pe zi.

Statele membre comunică Comisiei lista punctelor lor de trecere a frontierei, în conformitate cu articolul 39.

(2) Prin derogare de la alineatul (1), pot fi permise excepții de la obligația de trecere a frontierelor externe numai prin punctele de trecere a frontierei și în timpul programului de funcționare stabilit:

▼B

(a) pentru persoane sau grupuri de persoane, în cazul unei solicitări cu caracter special privind trecerea ocazională a frontierelor externe în afara punctelor de trecere a frontierei sau în afara programului de funcționare stabilit, cu condiția să fie în posesia permiselor cerute de dreptul intern și ca acest lucru să nu fie contrar intereselor statelor membre în materie de ordine publică și de securitate internă. Statele membre pot prevedea dispoziții specifice în acordurile bilaterale. Excepțiile generale prevăzute în dreptul intern și în acordurile bilaterale sunt notificate Comisiei în temeiul articolului 39;

(b) pentru persoane sau grupuri de persoane, în cazul unei urgențe neprevăzute;

(c) în conformitate cu normele specifice prevăzute la articolele 19 și 20 în coroborare cu anexele VI și VII.

(3) Fără a aduce atingere excepțiilor prevăzute la alineatul (2) sau obligațiilor lor în materie de protecție internațională, statele membre instituie sancțiuni în conformitate cu dreptul lor intern în caz de trecere neautorizată a frontierelor externe prin alte locuri decât pe la punctele de trecere a frontierei sau în afara programului de funcționare stabilit. Respectivele sancțiuni sunt eficace, proporționale și cu efect de descurajare.

Articolul 6

Condiții de intrare pentru resortisanții țărilor terțe

(1) Pentru șederile preconizate pe teritoriul statelor membre pentru o perioadă de maximum 90 de zile în orice perioadă de 180 de zile, ceea ce implică luarea în considerare a ultimei perioade de 180 de zile precedente fiecărei zile de ședere, condițiile de intrare pentru resortisanții țărilor terțe sunt următoarele:

(a) să fie în posesia unui document de călătorie valabil care să permită titularului să treacă frontiera și care să îndeplinească următoarele criterii:

(i) să fie valabil pentru o perioadă de cel puțin trei luni de la data preconizată a plecării de pe teritoriul statelor membre. În caz justificat de urgență, această obligație poate fi înlăturată;

(ii) să fi fost eliberat în ultimii 10 ani;

(b) să fie în posesia unei vize valabile, în cazul în care aceasta este cerută în temeiul Regulamentului (CE) nr. 539/2001 al Consiliului ([1]), cu excepția cazului când respectivii resortisanți sunt titulari ai unui permis de ședere valabil sau ai unei vize de lungă ședere valabile;

(c) să justifice scopul și condițiile șederii planificate și să dispună de mijloace de subzistență suficiente, atât pentru durata șederii planificate, cât și pentru întoarcerea în țara de origine sau pentru tranzitul către o țară terță în care admisia este garantată, sau să fie în măsură să dobândească legal respectivele mijloace;

([1]) Regulamentul (CE) nr. 539/2001 al Consiliului din 15 martie 2001 de stabilire a listei țărilor terțe ai căror resortisanți trebuie să dețină viză pentru trecerea frontierelor externe și a listei țărilor terțe ai căror resortisanți sunt exonerați de această obligație (JO L 81, 21.3.2001, p. 1).

▼B

(d) să nu fie o persoană care face obiectul unei alerte emise în SIS în scopul de a i se refuza intrarea;

(e) să nu fie considerat o amenințare pentru ordinea publică, securitatea internă, sănătatea publică sau relațiile internaționale ale unuia dintre statele membre și, în special, să nu facă obiectul unei alerte emise în scopul de a i se refuza intrarea în bazele de date ale statelor membre pentru motivele enumerate anterior.

(2) În sensul aplicării alineatului (1), data intrării se consideră ca fiind prima zi de ședere pe teritoriul statelor membre, iar data ieșirii se consideră ca fiind ultima zi de ședere pe teritoriul statelor membre. Perioadele de ședere autorizate în temeiul unui permis de ședere sau a unei vize naționale de lungă ședere nu sunt luate în considerare la calcularea perioadei de ședere pe teritoriul statelor membre.

(3) O listă neexhaustivă a documentelor justificative pe care polițistul de frontieră le poate solicita resortisantului unei țări terțe în vederea verificării îndeplinirii condițiilor menționate la alineatul (1) litera (c) figurează în anexa I.

(4) Evaluarea mijloacelor de subzistență se face în funcție de durata și de scopul șederii și în raport cu nivelul mediu al prețurilor în materie de cazare și masă din statul membru sau din statele membre în cauză, pentru o cazare la preț moderat, înmulțite cu numărul de zile de ședere.

Valorile de referință stabilite de către statele membre sunt notificate Comisiei în conformitate cu articolul 39.

Evaluarea mijloacelor suficiente de subzistență se poate baza pe posesia de numerar, cecuri de călătorie și cărți de credit aflate în posesia resortisantului țării terțe. Declarațiile de sponsorizare, atunci când sunt prevăzute de dreptul intern, și scrisorile de sponsorizare definite de dreptul intern în cazul resortisanților țărilor terțe cazați la o gazdă pot constitui, de asemenea, o dovadă a mijloacelor suficiente de subzistență.

(5) Prin derogare de la alineatul (1):

(a) resortisanții țărilor terțe care nu îndeplinesc toate condițiile menționate la alineatul (1), dar care sunt titulari ai unui permis de ședere sau ai unei vize de lungă ședere, sunt autorizați să intre în scopul tranzitului pe teritoriul altor state membre pentru a putea ajunge pe teritoriul statului membru care le-a eliberat permisul de ședere sau viza de lungă ședere, cu excepția cazului în care respectivii resortisanți se află pe lista națională de alerte a statului membru ale cărui frontiere externe doresc să le traverseze și alerta respectivă este însoțită de instrucțiuni cu privire la refuzul intrării sau tranzitului;

(b) resortisanții țărilor terțe care îndeplinesc condițiile menționate la alineatul (1), cu excepția celor menționate la litera (b), și care se prezintă la frontieră pot fi autorizați să intre pe teritoriul statelor membre dacă la frontieră este eliberată o viză în conformitate cu articolele 35 și 36 din Regulamentul (CE) nr. 810/2009 al Parlamentului European și al Consiliului ([1]).

([1]) Regulamentul (CE) nr. 810/2009 al Parlamentului European și al Consiliului din 13 iulie 2009 privind instituirea unui Cod comunitar de vize (Codul de vize) (JO L 243, 15.9.2009, p. 1).

▼B

Statele membre întocmesc o statistică privind vizele eliberate la frontieră în conformitate cu articolul 46 din Regulamentul (CE) nr. 810/2009 și cu anexa XII la acesta.

În cazul în care nu este posibilă aplicarea vizei pe document, viza se aplică în mod excepțional pe un formular separat care se inserează în document. În acest caz, se folosește modelul uniform de formular pentru aplicarea vizei prevăzut de Regulamentul (CE) nr. 333/2002 al Consiliului ([1]);

(c) resortisanții țărilor terțe care nu îndeplinesc una sau mai multe dintre condițiile menționate la alineatul (1) pot fi autorizați de un stat membru să intre pe teritoriul său din motive umanitare, de interes național sau în temeiul unor obligații internaționale. În cazul în care resortisantul țării terțe face obiectul unei alerte, astfel cum se menționează la alineatul (1) litera (d), statul membru care autorizează intrarea acestuia pe teritoriul său informează celelalte state membre în acest sens.

CAPITOLUL II

Controlul la frontierele externe și refuzarea intrării

Articolul 7

Efectuarea verificărilor la frontiere

(1) În exercitarea îndatoririlor lor, polițiștii de frontieră respectă în totalitate demnitatea umană, în special în cazurile în care sunt implicate persoane vulnerabile.

Toate măsurile luate în exercitarea funcțiilor lor sunt proporționale cu obiectivele urmărite.

(2) În cursul efectuării verificărilor la frontiere, polițiștii de frontieră nu fac nicio discriminare pe criterii de sex, rasă sau origine etnică, religie sau convingeri, handicap, vârstă sau orientare sexuală.

Articolul 8

Verificările la frontiere efectuate asupra persoanelor

(1) Circulația transfrontalieră la frontierele externe face obiectul unor verificări din partea polițiștilor de frontieră. Verificările se efectuează în conformitate cu prezentul capitol.

Verificările pot avea ca obiect și mijloacele de transport și obiectele aflate în posesia persoanelor care trec frontiera. În cazul în care se efectuează percheziții, se aplică dreptul statului membru în cauză.

([1]) Regulamentul (CE) nr. 333/2002 al Consiliului din 18 februarie 2002 de stabilire a unui model uniform de formular pentru aplicarea unei vize eliberate de statele membre titularilor unui document de călătorie nerecunoscut de statul membru care emite formularul respectiv (JO L 53, 23.2.2002, p. 4).

▼B

(2) Toate persoanele fac obiectul unei verificări minime vizând stabilirea identității pe baza producerii sau prezentării documentelor de călătorie. Verificarea minimă constă într-o examinare simplă și rapidă a valabilității documentului care îl autorizează pe titularul legitim să treacă frontiera și a prezenței indiciilor de falsificare sau de contrafacere, recurgându-se, după caz, la dispozitive tehnice și consultând bazele de date relevante cu privire la informațiile referitoare exclusiv la documentele furate, deținute fără drept, pierdute sau anulate.

Verificarea minimă prevăzută la primul paragraf constituie regula pentru persoanele care beneficiază de dreptul la liberă circulație în temeiul dreptului Uniunii.

Cu toate acestea, în mod nesistematic, în cazul în care se efectuează verificări minime asupra persoanelor care beneficiază de dreptul la liberă circulație în temeiul dreptului Uniunii, polițiștii de frontieră pot să consulte bazele de date naționale și europene pentru a se asigura că persoanele respective nu reprezintă o amenințare reală, actuală și suficient de gravă pentru securitatea internă, ordinea publică, relațiile internaționale ale statelor membre sau o amenințare pentru sănătatea publică.

Consecințele respectivelor consultări nu pun în pericol dreptul de intrare pe teritoriul statului membru în cauză al persoanelor care beneficiază de dreptul la liberă circulație în temeiul dreptului Uniunii, astfel cum se prevede în Directiva 2004/38/CE.

(3) La intrare și la ieșire, resortisanții țărilor terțe fac obiectul unei verificări amănunțite astfel:

(a) verificarea amănunțită la intrare include examinarea îndeplinirii condițiilor de intrare stabilite la articolul 6 alineatul (1) și, după caz, a documentelor care autorizează șederea și exercitarea unei activități profesionale. Aceasta cuprinde o examinare detaliată a următoarelor elemente:

(i) verificarea dacă resortisantul țării terțe deține un document valabil și care nu a expirat, care permite trecerea frontierei, iar documentul respectiv să fie însoțit, după caz, de viza sau de permisul de ședere solicitat;

(ii) examinarea amănunțită a documentului de călătorie, în căutarea unor indicii de falsificare sau de contrafacere;

(iii) examinarea ștampilelor de intrare și de ieșire de pe documentele de călătorie ale resortisantului țării terțe în cauză, în vederea verificării, prin compararea datelor de intrare și de ieșire, dacă persoana nu a depășit durata maximă de ședere autorizată pe teritoriul statelor membre;

(iv) verificarea punctelor de plecare și de destinație a resortisantului țării terțe în cauză, precum și a scopului ședерii prevăzute și, după caz, verificarea documentelor justificative corespunzătoare;

▼B

(v) verificarea dacă resortisantul țării terțe în cauză dispune de mijloace de subzistență suficiente pentru durata și scopul ședерii, pentru întoarcerea în țara de origine sau pentru tranzitul către o țară terță în care admisia sa este garantată sau dacă este în măsură să dobândească legal respectivele mijloace;

(vi) verificarea dacă resortisantul țării terțe în cauză, mijlocul său de transport și obiectele pe care le transportă nu sunt de natură să pună în pericol ordinea publică, securitatea internă, sănătatea publică sau relațiile internaționale ale unui stat membru. Respectiva verificare include consultarea directă a datelor și a alertelor cu privire la persoane și, dacă este necesar, a obiectelor incluse în SIS și în bazele de date naționale, precum și, după caz, a măsurii ce urmează să fie întreprinse în urma unei alerte;

(b) dacă resortisantul unei țări terțe este deținătorul unei vize menționate la articolul 6 alineatul (1) litera (b), verificările amănunțite efectuate la intrare includ și verificarea identității deținătorului vizei și a autenticității vizei, prin consultarea Sistemului de Informații privind Vizele (VIS) în conformitate cu articolul 18 din Regulamentul (CE) nr. 767/2008;

(c) prin derogare, VIS poate fi consultat prin utilizarea în toate cazurile a numărului de pe autocolantul de viză și, prin sondaj, a numărului de pe autocolantul de viză în combinație cu verificarea amprentelor digitale, atunci când:

(i) traficul atinge o asemenea intensitate, încât timpul de așteptare la punctul de trecere a frontierei devine excesiv de lung;

(ii) toate resursele de personal, de echipament și de organizare au fost deja epuizate; și

(iii) în baza unei evaluări, nu există niciun risc în ceea ce privește securitatea internă și imigrația ilegală.

Cu toate acestea, în toate cazurile în care există o îndoială cu privire la identitatea deținătorului vizei și/sau cu privire la autenticitatea vizei, VIS se consultă utilizând în mod sistematic numărul de pe autocolantul de viză în combinație cu verificarea amprentelor digitale.

Această derogare se poate aplica doar la punctul de trecere a frontierei în cauză și numai atât timp cât sunt îndeplinite condițiile de la punctele (i), (ii) și (iii);

(d) decizia de a consulta VIS în conformitate cu litera (c) se ia de către polițistul de frontieră aflat la comanda punctului de trecere a frontierei sau la un nivel ierarhic superior.

Statul membru în cauză informează imediat celelalte state membre și Comisia în privința unei astfel de decizii;

▼B

(e) fiecare stat membru transmite anual un raport cu privire la aplicarea literei (c) Parlamentului European și Comisiei, care cuprinde numărul de resortisanți ai țărilor terțe care au fost verificați în VIS, utilizând exclusiv numărul de pe autocolantul de viză, precum și durata timpului de așteptare menționat la litera (c) punctul (i);

(f) literele (c) și (d) se aplică pentru o perioadă maximă de trei ani, care începe după trei ani de la momentul în care VIS a devenit operațional. Înainte de terminarea celui de al doilea an de aplicare a dispozițiilor de la literele (c) și (d), Comisia transmite Parlamentului European și Consiliului o evaluare cu privire la punerea în aplicare a acestora. Pe baza respectivei evaluări, Parlamentul European sau Consiliul pot invita Comisia să propună modificări corespunzătoare la prezentul regulament;

(g) verificările amănunțite la ieșire cuprind:

(i) verificarea dacă resortisantul țării terțe deține un document valabil pentru a trece frontiera;

(ii) examinarea documentului de călătorie, în căutarea unor indicii de falsificare sau contrafacere;

(iii) ori de cîte ori este posibil, verificarea dacă resortisantul țării terțe nu este considerat o amenințare pentru ordinea publică, securitatea internă sau pentru relațiile internaționale ale unui stat membru;

(h) pe lângă verificările menționate la litera (g), verificările amănunțite la ieșire pot să cuprindă, de asemenea:

(i) verificarea dacă persoana deține o viză valabilă, în cazul în care aceasta este cerută în temeiul Regulamentului (CE) nr. 539/2001, cu excepția cazului în care persoana respectivă este titulară a unui permis de ședere valabil; o astfel de verificare poate include consultarea VIS în conformitate cu articolul 18 din Regulamentul (CE) nr. 767/2008;

(ii) verificarea dacă persoana nu a depășit durata maximă de ședere autorizată pe teritoriul statelor membre;

(iii) consultarea alertelor cu privire la persoane și obiectele incluse în SIS și în bazele naționale de date;

(i) în vederea identificării oricărei persoane care nu îndeplinește sau care nu mai îndeplinește condițiile de intrare, ședere sau rezidență pe teritoriul statelor membre, VIS poate fi consultat în conformitate cu articolul 20 din Regulamentul (CE) nr. 767/2008.

(4) În cazul în care există posibilitatea și resortisantul țării terțe solicită acest lucru, astfel de verificări amănunțite se efectuează într-un loc privat.

▼B

(5) Fără a aduce atingere celui de al doilea paragraf, resortisanților țărilor terțe care fac obiectul unei verificări amănunțite în linia a doua li se vor furniza informații scrise cu privire la scopul și procedura acestui control într-o limbă pe care o înțeleg sau despre care se presupune în mod rezonabil că o înțeleg, sau printr-un alt mijloc eficace.

Respectivele informații sunt disponibile în toate limbile oficiale ale Uniunii și în limba sau limbile țării sau țărilor limitrofe statului membru în cauză și precizează faptul că resortisantul țării terțe poate solicita numele sau numărul matricol al polițiștilor de frontieră care efectuează verificarea amănunțită în linia a doua, precum și numele punctului de trecere a frontierei și data trecerii frontierei.

(6) Verificările asupra persoanelor care beneficiază de dreptul la liberă circulație în temeiul dreptului Uniunii se efectuează în conformitate cu Directiva 2004/38/CE.

(7) Normele practice privind informațiile care trebuie înregistrate sunt prevăzute în anexa II.

(8) Atunci când se aplică articolul 5 alineatul (2) litera (a) sau (b), statele membre pot să prevadă, de asemenea, derogări de la normele prevăzute în prezentul articol.

Articolul 9

Relaxarea verificărilor la frontiere

(1) Verificările la frontierele externe pot face obiectul unei relaxări în cazul unor circumstanțe excepționale și neprevăzute. Respectivele circumstanțe excepționale și neprevăzute sunt considerate a fi acele evenimente imprevizibile care provoacă o intensificare a traficului astfel încât timpul de așteptare la punctul de trecere a frontierei devine excesiv de îndelungat și au fost epuizate toate resursele în ceea ce privește personalul, mijloacele și organizarea.

(2) În caz de relaxare a verificărilor la frontiere în conformitate cu alineatul (1), verificările la frontiere pentru intrare sunt, în principiu, prioritare în raport cu verificările la frontiere pentru ieșire.

Decizia de relaxare a verificărilor este luată de polițistul de frontieră care este responsabil de punctul de trecere a frontierei.

Respectiva relaxare a verificărilor este temporară, adaptată circumstanțelor care o justifică și se pune în aplicare progresiv.

(3) Chiar și în cazul relaxării verificărilor la frontiere, polițistul de frontieră ștampilează documentele de călătorie ale resortisanților țărilor terțe la intrare și la ieșire, în conformitate cu articolul 11.

(4) Fiecare stat membru transmite anual Parlamentului European și Comisiei un raport privind aplicarea prezentului articol.

▼B

Articolul 10

Amenajarea de culoare separate și informațiile aflate pe panouri

(1) Statele membre amenajează culoare separate, în special la punctele de trecere a frontierei aeriene, pentru a putea efectua verificări ale persoanelor, în conformitate cu articolul 8. Respectivele culoare se diferențiază cu ajutorul unor panouri care conțin indicațiile prevăzute în anexa III.

Statele membre pot amenaja culoare separate la punctele de trecere a frontierei maritime și terestre, precum și la frontierele dintre statele membre care nu aplică articolul 22 la frontierele lor comune. În cazul în care statele membre amenajează culoare separate la respectivele frontiere, se folosesc panouri care conțin indicațiile menționate în anexa III.

Statele membre se asigură că respectivele culoare sunt semnalate clar, inclusiv în cazul în care normele privind utilizarea culoarelor distincte sunt suspendate în conformitate cu alineatul (4), pentru asigurarea fluidizării circulației persoanelor care trec frontiera.

(2) Persoanele care beneficiază de dreptul la liberă circulație în temeiul dreptului Uniunii sunt autorizate să folosească culoarele indicate de panoul prezentat în anexa III partea A („UE, SEE, CH”). Respectivele persoane pot, de asemenea, să folosească culoarele indicate de panoul prezentat în anexa III partea B1 („fără viză”) și partea B2 („toate pașapoartele”).

Resortisanții țărilor terțe care nu au obligația de a deține viză în momentul trecerii frontierelor externe ale statelor membre în conformitate cu Regulamentul (CE) nr. 539/2001 și resortisanții țărilor terțe care dețin un permis de ședere valabil sau o viză de lungă ședere pot să folosească culoarele indicate de panoul prezentat în anexa III partea B1 („fără viză”) din prezentul regulament. Aceștia pot, de asemenea, să folosească culoarele indicate de panoul prezentat în anexa III partea B2 („toate pașapoartele”) din prezentul regulament.

Toate celelalte persoane folosesc culoarele indicate de panoul prezentat în anexa III partea B2 („toate pașapoartele”).

Indicațiile care figurează pe panourile menționate la primul, al doilea și al treilea paragraf pot fi afișate în limba sau limbile considerate adecvate de fiecare stat membru.

Dispoziția privind amenajarea de culoare separate indicate de panoul prezentat în anexa III partea B1 („fără viză”) nu este obligatorie. Statele membre hotărăsc, în funcție de necesitățile lor practice, dacă și în ce punct de trecere a frontierei doresc să folosească această opțiune.

(3) La punctele maritime și terestre de trecere a frontierei, statele membre pot separa traficul vehiculelor pe culoare distincte, în funcție de categoriile de vehicule ușoare sau vehicule grele și autobuze, cu ajutorul panourilor prezentate în anexa III partea C.

După caz, statele membre pot modifica indicațiile conținute de respectivele panouri, în funcție de circumstanțele locale.

▼B

(4) În caz de dezechilibru temporar al fluxului de trafic la un anumit punct de trecere a frontierei, normele privind utilizarea culoarelor distincte pot fi suspendate de autoritățile competente pe perioada necesară restabilirii echilibrului.

Articolul 11

Ștampilarea documentelor de călătorie

(1) Se ștampilează sistematic toate documentele de călătorie ale resortisanților țărilor terțe, la intrare și la ieșire. Ștampilele de intrare și de ieșire se aplică în special pe:

(a) documentele care conțin o viză valabilă, permițând resortisanților țărilor terțe să treacă frontiera;

(b) documentele care permit resortisanților țărilor terțe cărora li s-a eliberat o viză la frontieră de către un stat membru să treacă frontiera;

(c) documentele care permit resortisanților țărilor terțe care nu fac obiectul unei obligații de viză să treacă frontiera.

(2) Se ștampilează la intrare și ieșire documentele de călătorie ale resortisanților țărilor terțe, membri de familie ai unui cetățean al Uniunii, cărora li se aplică Directiva 2004/38/CE, dar care nu prezintă permisul de ședere prevăzut în directiva respectivă.

Se ștampilează la intrare și ieșire documentele de călătorie ale resortisanților țărilor terțe, membri de familie ai unui resortisant al unei țări terțe care beneficiază de dreptul la liberă circulație în temeiul dreptului Uniunii, dar care nu prezintă permisul de ședere prevăzut în Directiva 2004/38/CE.

(3) Nu se aplică ștampilă de intrare sau ștampilă de ieșire:

(a) pe documentele de călătorie ale șefilor de stat și ale demnitarilor a căror sosire a fost anunțată oficial în prealabil pe cale diplomatică;

(b) pe brevetele de pilot sau certificatele membrilor echipajului unei aeronave;

(c) pe documentele de călătorie ale marinarilor, prezenți pe teritoriul unui stat membru doar pe perioada escalei navei în zona portului de escală;

(d) pe documentele de călătorie ale echipajului și ale pasagerilor unei nave de croazieră, care nu fac obiectul verificărilor la frontiere, în conformitate cu punctul 3.2.3 din anexa VI;

(e) pe documentele care permit resortisanților din Andorra, Monaco și San Marino să treacă frontiera;

(f) pe documentele de călătorie ale personalului de trenuri de pasageri și de mărfuri din trenurile internaționale;

▼B

(g) pe documentele de călătorie ale resortisanților țărilor terțe care prezintă un permis de ședere menționat în Directiva 2004/38/CE.

În mod excepțional, la cererea unui resortisant al unei țări terțe, se poate renunța la aplicarea ștampilei la intrare sau ieșire în cazul în care aceasta ar putea crea dificultăți majore pentru respectivul resortisant. În acest caz, intrarea sau ieșirea este consemnată pe o foaie volantă separată, în care se menționează numele și numărul pașaportului resortisantului în cauză. Respectiva foaie se predă resortisantului țării terțe. Autoritățile competente ale statelor membre pot păstra evidențe statistice ale acestor cazuri excepționale și le pot prezenta Comisiei.

(4) Aspectele practice de aplicare a ștampilei sunt prevăzute în anexa IV.

(5) Ori de câte ori este posibil, resortisanții țărilor terțe sunt informați cu privire la obligația polițistului de frontieră de a ștampila documentul de călătorie la intrare și la ieșire, chiar și în cazul relaxării verificărilor în conformitate cu articolul 9.

Articolul 12

Prezumția privind îndeplinirea condițiilor de durată a șederii

(1) În cazul în care documentul de călătorie al unui resortisant al unei țări terțe nu are ștampilă de intrare, autoritățile naționale competente pot prezuma că titularul nu îndeplinește sau nu mai îndeplinește condițiile privind durata șederii aplicabile în statul membru în cauză.

(2) Prezumția menționată la alineatul (1) poate fi infirmată în cazul în care resortisantul țării terțe prezintă, prin orice mijloc, elemente de probă credibile, precum un bilet de călătorie sau documente justificative ale prezenței sale în afara teritoriului statelor membre, de natură să demonstreze că a respectat condițiile privind durata șederii pe termen scurt.

În acest caz:

(a) atunci când resortisantul unei țări terțe se află pe teritoriul unui stat membru care aplică în întregime acquis-ul Schengen, autoritățile competente indică, în conformitate cu dreptul intern și cu practicile naționale, în documentul de călătorie al respectivului resortisant, data și locul de trecere a frontierei externe a unui stat membru care aplică în întregime acquis-ul Schengen;

(b) atunci când resortisantul unei țări terțe se află pe teritoriul unui stat membru pentru care nu s-a luat încă decizia menționată la articolul 3 alineatul (2) din Actul de Aderare din 2003, la articolul 4 alineatul (2) din Actul de aderare din 2005 și, respectiv, la articolul 4 alineatul (2) din Actul de aderare din 2011, autoritățile competente indică, în conformitate cu dreptul intern și cu practicile naționale, în documentul de călătorie al respectivului resortisant, data și locul de trecere a frontierei externe a unui astfel de stat membru.

Pe lângă mențiunile indicate la literele (a) și (b), se poate înmâna resortisantului unei țări terțe un formular, astfel cum este prezentat în anexa VIII.

▼B

Statele membre se informează reciproc și informează Comisia și Secretariatul General al Consiliului cu privire la practicile lor naționale privind mențiunile prevăzute în prezentul articol.

(3) În cazul în care prezumția menționată la alineatul (1) nu este infirmată, resortisantul unei țări terțe poate fi returnat în conformitate cu Directiva 2008/115/CE a Parlamentului European și a Consiliului ([1]), precum și în conformitate cu dreptul intern care respectă directiva menționată.

(4) Dispozițiile relevante ale alineatelor (1) și (2) se aplică *mutatis mutandis* în absența ștampilei de ieșire.

Articolul 13

Supravegherea frontierelor

(1) Supravegherea frontierelor are drept principal obiectiv prevenirea trecerilor frauduloase ale frontierei, combaterea criminalității transfrontaliere și luarea de măsuri împotriva persoanelor care au trecut ilegal frontiera. O persoană care a trecut ilegal frontiera și care nu are drept de ședere pe teritoriul statului membru respectiv este reținută și i se aplică procedurile care respectă Directiva 2008/115/CE.

(2) Polițiștii de frontieră acționează în unități fixe sau mobile în vederea asigurării supravegherii frontierelor externe.

Supravegherea se efectuează astfel încât să prevină și să descurajeze sustragerea de la verificările de la punctele de trecere a frontierei.

(3) Supravegherea între punctele de trecere a frontierei este asigurată de polițiștii de frontieră al căror efectiv și metode sunt adaptate riscurilor și amenințărilor existente sau previzibile. Aceasta include modificarea frecventă și inopinată a perioadelor de supraveghere, astfel încât trecerile ilegale ale frontierei să fie în permanență în măsură să fie descoperite.

(4) Supravegherea se efectuează de unități fixe sau mobile, care își îndeplinesc misiunea prin patrulare sau prin prezența în locuri cunoscute ca fiind sensibile, obiectivul respectivei supravegheri fiind surprinderea persoanelor care trec ilegal frontiera. Supravegherea se poate face, de asemenea, cu ajutorul mijloacelor tehnice, inclusiv prin mijloace electronice.

(5) Comisia este împuternicită să adopte acte delegate în conformitate cu articolul 37 cu privire la măsurile suplimentare privind supravegherea.

([1]) Directiva 2008/115/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 16 decembrie 2008 privind standardele și procedurile comune aplicabile în statele membre pentru returnarea resortisanților țărilor terțe aflați în situație de ședere ilegală (JO L 348, 24.12.2008, p. 98).

▼B

Articolul 14

Refuzul intrării

(1) Intrarea pe teritoriul statelor membre se refuză resortisanților țărilor terțe care nu îndeplinesc toate condițiile de intrare prevăzute la articolul 6 alineatul (1) și care nu aparțin niciuneia dintre categoriile de persoane menționate la articolul 6 alineatul (5). Aceasta nu aduce atingere aplicării dispozițiilor speciale privind dreptul la azil și la protecție internațională sau eliberarea unei vize de lungă ședere.

(2) Intrarea nu poate fi refuzată decât printr-o decizie care să indice motivele precise ale refuzului. Decizia se ia de către autoritatea competentă abilitată în acest sens de dreptul intern. Respectiva decizie intră în vigoare imediat.

Decizia motivată indicând cauzele precise ale refuzului se comunică printr-un formular uniform, prezentat în anexa V partea B, și se completează de autoritatea abilitată de dreptul intern să refuze intrarea. Formularul uniform astfel completat se înmânează resortisantului țării terțe în cauză, care confirmă primirea deciziei de refuz prin respectivul formular.

(3) Persoanele care au făcut obiectul unei decizii de refuz al intrării au dreptul la o cale de atac. Calea de atac se desfășoară în conformitate cu dreptul intern. Resortisantului țării terțe i se pun la dispoziție informații scrise cu privire la punctele de contact în măsură să îi comunice informații legate de reprezentanții competenți să acționeze în numele respectivului resortisantul al țării terțe, în conformitate cu dreptul intern.

Introducerea unei asemenea căi de atac nu are efect suspensiv asupra deciziei de refuz al intrării.

Fără a aduce atingere oricărei eventuale compensări acordate în conformitate cu dreptul intern, resortisantul țării terțe în cauză are dreptul la rectificarea ștampilei de intrare anulate, precum și a oricărei anulări sau completări, din partea statului membru care a refuzat intrarea, în cazul în care, în cadrul căii de atac, decizia de refuz al intrării este declarată nefondată.

(4) Polițiștii de frontieră se asigură că resortisantul țării terțe care a făcut obiectul unei decizii de refuz al intrării nu intră pe teritoriul statului membru în cauză.

(5) Statele membre întocmesc o statistică privind numărul de persoane care au făcut obiectul unei decizii de refuz al intrării, motivele refuzului, cetățenia persoanelor cărora li s-a refuzat intrarea și tipul de frontieră (terestră, aeriană, maritimă) la care s-a refuzat intrarea și transmit anual statisticile către Comisie (Eurostat), în conformitate cu Regulamentul (CE) nr. 862/2007 al Parlamentului European și al Consiliului ([1]).

(6) Normele detaliate de reglementare a refuzului intrării sunt descrise în anexa V partea A.

([1]) Regulamentul (CE) nr. 862/2007 al Parlamentului European și al Consiliului din 11 iulie 2007 privind statisticile comunitare din domeniul migrației și protecției internaționale și de abrogare a Regulamentului (CEE) nr. 311/76 al Consiliului privind elaborarea de statistici cu privire la lucrătorii străini (JO L 199, 31.7.2007, p. 23).

▼B

CAPITOLUL III

Personal și resurse alocate controlului la frontiere și cooperarea între statele membre

Articolul 15

Personal și resurse alocate controlului la frontiere

Statele membre alocă personal și resurse corespunzătoare și suficiente pentru exercitarea controlului la frontierele externe în conformitate cu articolele 7-14, astfel încât să asigure un control eficace, de înalt nivel și uniform la frontierele lor externe.

Articolul 16

Punerea în aplicare a controlului

(1) Controlul la frontiere prevăzut la articolele 7-14 se efectuează de către polițiștii de frontieră, în conformitate cu dispozițiile prezentului regulament și cu dreptul intern.

În exercitarea controlului la frontiere, polițiștii de frontieră păstrează competențele de inițiere a procedurilor penale conferite de dreptul intern și care nu intră în domeniul de aplicare al prezentului regulament.

Statele membre se asigură că polițiștii de frontieră sunt profesioniști specializați și formați corespunzător, luând în considerare curricula comună de pregătire pentru polițiștii de frontieră, stabilită și dezvoltată de Agenția Europeană pentru Gestionarea Cooperării Operative la Frontierele Externe ale Statelor Membre ale Uniunii Europene (denumită în continuare „agenția”), înființată prin Regulamentul (CE) nr. 2007/2004. Curricula de pregătire include formarea specializată privind modul de detectare și gestionare a situațiilor în care sunt implicate persoane vulnerabile, cum ar fi minorii neînsoțiți și victimele traficului de persoane. Statele membre, cu sprijinul agenției, încurajează polițiștii de frontieră să învețe limbile străine necesare pentru îndeplinirea atribuțiilor lor.

(2) Statele membre notifică Comisiei lista serviciilor naționale responsabile de controlul la frontiere în temeiul dreptului intern, în conformitate cu articolul 39.

(3) Pentru un control eficient la frontiere, fiecare stat membru asigură o cooperare strânsă și permanentă între serviciile naționale responsabile de controlul la frontiere.

Articolul 17

Cooperarea dintre statele membre

(1) Statele membre își acordă asistență și asigură o cooperare strânsă și permanentă în vederea punerii eficiente în aplicare a controlului la frontiere, în conformitate cu articolele 7-16. Statele membre fac schimb de informații relevante.

(2) Cooperarea operativă dintre statele membre în materie de gestionare a frontierelor externe este coordonată de agenție.

▼B

(3) Fără a aduce atingere competențelor agenției, statele membre pot continua cooperarea operativă cu alte state membre și/sau țări terțe la frontierele externe, inclusiv schimbul de ofițeri de legătură, în cazul în care o astfel de cooperare este complementară acțiunii agenției.

Statele membre se abțin de la orice acțiune care ar putea periclita funcționarea agenției sau realizarea obiectivelor acesteia.

Statele membre informează agenția cu privire la cooperarea operativă menționată la primul paragraf.

(4) Statele membre propun acțiuni de formare cu privire la normele care reglementează controlul la frontiere, precum și drepturile fundamentale. În acest sens, se iau în considerare standardele comune de formare stabilite și dezvoltate de agenție.

Articolul 18

Controlul comun

(1) Statele membre care nu aplică articolul 22 la frontierele terestre comune pot efectua, până la data aplicării articolului respectiv, un control comun al respectivelor frontiere comune; în acest caz, o persoană poate fi oprită numai o singură dată în scopul realizării verificărilor la intrare și la ieșire, fără a aduce atingere responsabilităților individuale ale statelor membre care decurg din articolele 7-14.

Statele membre pot încheia între ele acorduri bilaterale în acest sens.

(2) Statele membre informează Comisia cu privire la orice acord încheiat în conformitate cu alineatul (1).

CAPITOLUL IV

Dispoziții speciale referitoare la verificările la frontiere

Articolul 19

Dispoziții speciale referitoare la diferitele tipuri de frontiere și mijloacele de transport utilizate pentru trecerea frontierelor externe

Dispozițiile speciale prevăzute în anexa VI se aplică verificărilor efectuate la diferitele tipuri de frontiere și cu privire la diferitele mijloace de transport utilizate pentru trecerea frontierelor externe.

Respectivele dispoziții speciale pot conține derogări de la articolele 5 și 6 și de la articolele 8-14.

Articolul 20

Dispoziții speciale referitoare la verificarea anumitor categorii de persoane

(1) Dispoziții speciale prevăzute în anexa VII se aplică următoarelor categorii de persoane:

▼B

(a) șefi de stat și membrii delegațiilor acestora;

(b) piloți de aeronave și alți membri ai echipajului;

(c) marinari;

(d) titulari ai pașapoartelor diplomatice, oficiale sau de serviciu și membrii organizațiilor internaționale;

(e) lucrători transfrontalieri;

(f) minori;

(g) servicii de salvare, poliție și pompieri și polițiștii de frontieră;

(h) lucrători offshore.

Respectivele dispoziții speciale pot conține derogări de la articolele 5 și 6 și de la articolele 8-14.

(2) Statele membre notifică Comisiei modelele de permise eliberate de ministerele lor de afaceri externe pentru membrii acreditați ai misiunilor diplomatice și ai reprezentanțelor consulare, precum și pentru familiile acestora, în conformitate cu articolul 39.

CAPITOLUL V

Măsuri specifice în caz de deficiențe grave legate de controlul la frontierele externe

Articolul 21

Măsuri la frontierele externe și sprijinul acordat de agenție

(1) Atunci când, într-un raport de evaluare întocmit în temeiul articolului 14 din Regulamentul (UE) nr. 1053/2013, sunt identificate deficiențe grave în efectuarea controalelor la frontierele externe și în vederea asigurării respectării recomandărilor menționate la articolul 15 din respectivul regulament, Comisia poate recomanda, prin intermediul unui act de punere în aplicare, ca statul membru evaluat să ia anumite măsuri specifice, care pot include una sau ambele dintre următoarele:

(a) inițierea desfășurării echipelor europene de polițiști de frontieră în conformitate cu Regulamentul (CE) nr. 2007/2004;

(b) prezentarea, spre avizare de către agenție, a planurilor sale strategice, bazate pe o evaluare de risc, care să includă informații privind desfășurarea de personal și echipamente.

Actul de punere în aplicare respectiv se adoptă în conformitate cu procedura de examinare menționată la articolul 38 alineatul (2).

▼B

(2) Periodic, Comisia informează comitetul instituit în conformitate cu articolul 38 alineatul (1) cu privire la progresele înregistrate în punerea în aplicare a măsurilor menționate la alineatul (1) din prezentul articol și cu privire la impactul acestora asupra deficiențelor identificate.

Comisia informează, de asemenea, Parlamentul European și Consiliul.

(3) Atunci când, într-un raport de evaluare menționat la alineatul (1), se concluzionează că statul membru evaluat își neglijează în mod grav obligațiile și, prin urmare, trebuie să raporteze cu privire la punerea în aplicare a planului de acțiune relevant în termen de trei luni în conformitate cu articolul 16 alineatul (4) din Regulamentul (UE) nr. 1053/2013, și dacă, după perioada de trei luni respectivă, Comisia constată că situația persistă, aceasta poate declanșa aplicarea procedurii prevăzute la articolul 29 din prezentul regulament, în cazul în care sunt îndeplinite toate condițiile în acest sens.

TITLUL III

FRONTIERE INTERNE

CAPITOLUL I

Absența controlului la frontierele interne

Articolul 22

Trecerea frontierelor interne

Frontierele interne pot fi trecute prin orice punct fără a fi realizată o verificare la frontiere asupra persoanelor, indiferent de cetățenie.

Articolul 23

Verificări în interiorul teritoriului

Absența controlului la frontierele interne nu aduce atingere:

(a) exercitării competențelor polițienești de către autoritățile competente ale statelor membre în temeiul dreptului intern, în măsura în care exercitarea respectivelor competențe nu are un efect echivalent cu cel al verificărilor la frontiere; acest lucru se aplică, de asemenea, și în zonele de frontieră. În sensul primei teze, exercitarea competențelor polițienești nu poate fi considerată, în special, echivalentă cu exercitarea verificărilor la frontiere în cazul în care măsurile poliției:

(i) nu au ca obiectiv controlul la frontiere;

(ii) se bazează pe informații generale și pe experiența serviciilor de poliție privind eventualele amenințări la adresa securității publice și vizează, în special, combaterea criminalității transfrontaliere;

(iii) sunt concepute și executate într-o manieră net diferită de verificările sistematice asupra persoanelor efectuate la frontierele externe;

(iv) sunt realizate pe baza verificărilor inopinate;

▼B

(b) exercitării controalelor de securitate în porturi sau aeroporturi, efectuate asupra persoanelor de către autoritățile competente în temeiul dreptului fiecărui stat membru, de către responsabilii portului sau ai aeroportului sau de operatori de transport, cu condiția ca respectivele controale să fie realizate, de asemenea, asupra persoanelor care călătoresc în interiorul unui stat membru;

(c) posibilității ca un stat membru să prevadă prin lege obligația de a deține și de a purta permise și alte documente;

(d) posibilității ca un stat membru să prevadă prin lege obligația resortisanților țărilor terțe de a-și raporta prezența pe teritoriul său, în conformitate cu dispozițiile articolului 22 din Convenția de punere în aplicare a acordului Schengen din 14 iunie 1985 între guvernele statelor din Uniunea Economică Benelux, Republicii Federale Germania și Republicii Franceze privind eliminarea treptată a controalelor la frontierele comune (Convenția Schengen).

Articolul 24

Eliminarea obstacolelor din calea traficului la punctele rutiere de trecere a frontierelor interne

Statele membre elimină orice obstacol care împiedică fluidizarea traficului la punctele rutiere de trecere a frontierelor interne, în special limitările de viteză care nu se bazează exclusiv pe considerente de siguranță rutieră.

În același timp, statele membre trebuie să fie în măsură să furnizeze toate mijloacele necesare pentru a efectua verificări în cazul în care se reintroduc controalele la frontierele interne.

CAPITOLUL II

Reintroducerea temporară a controalelor la frontierele interne

Articolul 25

Cadru general pentru reintroducerea temporară a controlului la frontierele interne

(1) Atunci când în spațiul fără controale la frontierele interne există o amenințare gravă la adresa ordinii publice sau a securității interne într-un stat membru, statul membru respectiv poate reintroduce în mod excepțional controlul la toate frontierele interne sau în anumite părți ale frontierelor sale interne, pentru o perioadă limitată de maximum 30 de zile sau pe durata previzibilă a amenințării grave, dacă aceasta depășește 30 de zile. Domeniul de aplicare și durata reintroducerii temporare a controlului la frontierele interne nu depășesc ceea ce este strict necesar pentru a răspunde amenințării grave.

(2) Controlul la frontierele interne se reintroduce numai ca măsură de ultimă instanță și în conformitate cu articolele 27, 28 și 29. Criteriile enumerate la articolul 26 și, respectiv, articolul 30 se iau în considerare în fiecare caz în care se are în vedere adoptarea unei decizii de reintroducere a controlului la frontierele interne în temeiul articolelor 27, 28 și 29.

▼B

(3) În cazul în care amenințarea gravă la adresa ordinii publice sau a securității interne în statul membru respectiv persistă după expirarea perioadei prevăzute la alineatul (1) din prezentul articol, statul membru respectiv poate prelungi controlul la frontierele sale interne, ținând seama de criteriile enumerate la articolul 26 și în conformitate cu articolul 27, din același motive ca cele menționate la alineatul (1) din prezentul articol și, luând în considerare orice elemente noi, pentru perioade de maximum 30 de zile, care pot fi reînnoite.

(4) Perioada totală pe durata căreia controlul la frontierele interne este reintrodus, inclusiv a prelungirilor prevăzute la alineatul (3) din prezentul articol, nu depășește șase luni. În cazul unor circumstanțe excepționale, astfel cum sunt menționate la articolul 29, această perioadă totală poate fi prelungită până la maximum doi ani în conformitate cu alineatul (1) din articolul respectiv.

Articolul 26

Criterii pentru reintroducerea temporară a controlului la frontierele interne

Atunci când un stat membru decide, ca măsură de ultimă instanță, să reintroducă temporar controlul la una sau mai multe frontiere interne sau în anumite părți ale acestora sau decide să prelungească o astfel de reintroducere, în conformitate cu articolul 25 sau cu articolul 28 alineatul (1), statul membru respectiv evaluează probabilitatea ca o astfel de măsură să remedieze în mod corespunzător amenințarea la adresa ordinii publice sau a securității interne și evaluează proporționalitatea măsurii cu amenințarea respectivă. În efectuarea unei astfel de evaluări, statul membru ia în considerare în special următoarele aspecte:

(a) impactul probabil al oricăror amenințări la adresa ordinii publice sau a securității sale interne, inclusiv în urma unor incidente sau amenințări teroriste, precum și al amenințării reprezentate de criminalitatea organizată;

(b) impactul probabil al unei astfel de măsuri asupra libertății de circulație în spațiul fără controale la frontierele interne.

Articolul 27

Procedura pentru reintroducerea temporară a controlului la frontierele interne în temeiul articolului 25

(1) Atunci când un stat membru intenționează să reintroducă controlul la frontierele interne în temeiul articolului 25, acesta notifică celelalte state membre și Comisia cel târziu cu patru săptămâni înainte de reintroducerea preconizată sau într-un termen mai scurt, dacă circumstanțele care determină necesitatea de a reintroduce controlul la frontierele interne devin cunoscute cu mai puțin de patru săptămâni înainte de reintroducerea preconizată. În acest scop, statul membru furnizează următoarele informații:

(a) motivele reintroducerii propuse, inclusiv toate datele relevante detaliind evenimentele care constituie o amenințare gravă la adresa ordinii publice sau a securității sale interne;

▼B

(b) domeniul de aplicare a reintroducerii preconizate, precizând în ce parte (părți) a (ale) frontierelor interne urmează să fie reintrodus controlul;

(c) denumirea punctelor de trecere autorizate;

(d) data și durata reintroducerii preconizate;

(e) după caz, măsurile care trebuie să fie luate de celelalte state membre.

O notificare în temeiul primului paragraf poate fi, de asemenea, înaintată în comun de două sau mai multe state membre.

Dacă este necesar, Comisia poate solicita informații suplimentare statului membru (statelor membre) în cauză.

(2) Informațiile menționate la alineatul (1) se transmit Parlamentului European și Consiliului în același timp cu notificarea lor către celelalte state membre și către Comisie în temeiul alineatului respectiv.

(3) Un stat membru care face o notificare în temeiul alineatului (1) poate decide, atunci când este necesar și în conformitate cu dreptul intern, să clasifice o parte din informații.

O astfel de clasificare nu împiedică punerea informațiilor de către Comisie la dispoziția Parlamentului European. Transmiterea și prelucrarea informațiilor și documentelor transmise către Parlamentul European în temeiul prezentului articol respectă normele privind transmiterea și prelucrarea informațiilor clasificate aplicabile între Parlamentul European și Comisie.

(4) În urma notificării din partea unui stat membru în temeiul alineatului (1) și în vederea consultării prevăzute la alineatul (5), Comisia sau oricare dintre celelalte state membre poate emite un aviz, fără a aduce atingere articolului 72 din TFUE.

În cazul în care, pe baza informațiilor conținute în notificare sau a oricăror informații suplimentare primite, Comisia are îndoieli în ceea ce privește necesitatea sau proporționalitatea reintroducerii preconizate a controlului la frontierele interne sau în cazul în care consideră că ar fi adecvată o consultare asupra unor aspecte ale notificării, emite un aviz în acest sens.

(5) Informațiile menționate la alineatul (1), precum și orice aviz al Comisiei sau al unui stat membru în temeiul alineatului (4) fac obiectul unor consultări, inclusiv, atunci când este cazul, al unor reuniuni comune, între statul membru care preconizează reintroducerea controlului la frontierele interne, celelalte state membre, în special cele afectate în mod direct de aceste măsuri, și Comisie, în vederea organizării, atunci când este cazul, a unei cooperări reciproce între statele membre și a examinării proporționalității măsurilor în raport cu evenimentele aflate la originea reintroducerii controlului la frontiere, precum și cu amenințările la adresa ordinii publice sau a securității interne.

▼B

(6) Consultările menționate la alineatul (5) au loc cu cel puțin zece zile înainte de data preconizată pentru reintroducerea controlului la frontiere.

Articolul 28

Procedura specifică pentru cazurile care necesită o acțiune imediată

(1) Atunci când, într-un stat membru, o amenințare gravă la adresa ordinii publice sau a securității interne necesită o acțiune imediată, statul membru în cauză poate, în mod excepțional, să reintroducă imediat controlul la frontierele interne, pentru o perioadă limitată de maximum zece zile.

(2) În cazul în care un stat membru reintroduce controlul la frontierele interne, acesta notifică acest fapt simultan, în mod corespunzător, celorlalte state membre și Comisiei și furnizează informațiile menționate la articolul 27 alineatul (1), precum și motivele care justifică utilizarea procedurii stabilite în prezentul articol. Comisia poate consulta celelalte state membre imediat după primirea notificării.

(3) În cazul în care amenințarea gravă la adresa ordinii publice sau a securității interne persistă după expirarea perioadei prevăzute la alineatul (1) din prezentul articol, statul membru poate decide să prelungească controlul la frontierele interne pentru perioade de maximum 20 de zile, care pot fi reînnoite. În acest caz, statul membru respectiv ia în considerare criteriile menționate la articolul 26, care includ o evaluare actualizată a necesității și a proporționalității măsurii, și ține seama de orice eventuale elemente noi.

În cazul în care se ia o astfel de decizie de prelungire, dispozițiile articolului 27 alineatele (4) și (5) se aplică mutatis mutandis, iar consultările se desfășoară fără întârziere după notificarea deciziei de prelungire către Comisie și statele membre.

(4) Fără a aduce atingere articolului 25 alineatul (4), perioada totală pe durata căreia este reintrodus controlul la frontierele interne, pe baza perioadei inițiale prevăzute la alineatul (1) din prezentul articol și a oricărei prelungiri prevăzute la alineatul (3) din prezentul articol, nu depășește două luni.

(5) Comisia informează fără întârziere Parlamentul European cu privire la notificările efectuate în temeiul prezentului articol.

Articolul 29

Procedura specifică pentru circumstanțe excepționale care periclitează funcționarea generală a spațiului fără controale la frontierele interne

▼M1

(1) În circumstanțe excepționale în care funcționarea generală a spațiului fără controale la frontierele interne este periclitată ca urmare a unor deficiențe grave persistente legate de controlul la frontierele externe, astfel cum se menționează la articolul 21 din prezentul regulament sau ca rezultat al nerespectării de către un stat membru a

▼M1

Deciziei Consiliului menționate la articolul 19 alineatul (1) din Regulamentul (UE) 2016/1624 al Parlamentului European și al Consiliului [1] și în măsura în care aceste circumstanțe constituie o amenințare gravă la adresa ordinii publice sau a securității interne în cadrul spațiului fără controale la frontierele interne sau în cadrul unor părți ale acestuia, controlul la frontierele interne poate fi reintrodus în conformitate cu alineatul (2) din prezentul articol pentru o perioadă de maximum șase luni. Respectiva perioadă poate fi prelungită maximum de trei ori, pentru o perioadă suplimentară de maximum șase luni, în cazul în care circumstanțele excepționale persistă.

▼B

(2) Atunci când nicio altă măsură, în special cele menționate la articolul 21 alineatul (1), nu poate să atenueze în mod eficient amenințarea gravă identificată, Consiliul poate, în ultimă instanță și în scopul protejării intereselor comune din spațiul fără controale la frontierele interne, să recomande ca unul sau mai multe state membre să decidă reintroducerea controlului la toate frontierele interne ale acestora sau în anumite părți ale frontierelor lor interne. Recomandarea Consiliului are la bază o propunere a Comisiei. Statele membre pot solicita Comisiei să înainteze Consiliului o astfel de propunere de recomandare.

În recomandarea sa, Consiliul indică cel puțin informațiile menționate la articolul 27 alineatul (1) literele (a)-(e).

Consiliul poate recomanda o prelungire în conformitate cu condițiile și procedurile stabilite în prezentul articol.

Înainte de a reintroduce controlul la frontiere sau în anumite părți ale frontierelor sale interne în temeiul prezentului alineat, un stat membru notifică acest lucru celorlalte state membre, Parlamentului European și Comisiei în mod corespunzător.

(3) În cazul în care recomandarea menționată la alineatul (2) nu este pusă în aplicare de un stat membru, statul membru respectiv informează Comisia fără întârziere, în scris, cu privire la motivele sale.

Într-un astfel de caz, Comisia înaintează Parlamentului European și Consiliului un raport în care evaluează motivele prezentate de statul membru respectiv și consecințele asupra protejării intereselor comune ale spațiului fără controale la frontierele interne.

(4) Din motive de urgență justificate în mod corespunzător, legate de situațiile în care circumstanțele care determină necesitatea de a prelungi controlul la frontierele interne în conformitate cu alineatul (2) nu sunt cunoscute decât cu mai puțin de 10 zile înainte de sfârșitul perioadei precedente de reintroducere a controalelor, Comisia poate adopta orice recomandări necesare prin intermediul actelor de punere în aplicare imediat aplicabile în conformitate cu procedura menționată la articolul 38 alineatul (3). În termen de 14 zile de la adoptarea unei astfel de recomandări, Comisia prezintă Consiliului o propunere de recomandare, în conformitate cu alineatul (2) din prezentul articol.

[1] Regulamentul (UE) 2016/1624 al Parlamentului European și al Consiliului din 14 septembrie 2016 privind Poliția de frontieră și garda de coastă la nivel european și de modificare a Regulamentului (UE) 2016/399 al Parlamentului European și al Consiliului și de abrogare a Regulamentului (CE) nr. 863/20072007/2004 al Parlamentului European și al Consiliului, a Regulamentului (CE) nr. 2007/2004 al Consiliului și a Deciziei Consiliului 2005/267/CE (JO L 251, 16.9.2016, p. 1).

▼B

(5) Prezentul articol nu aduce atingere măsurilor care pot fi adoptate de statele membre în cazul unei amenințări grave la adresa ordinii publice sau a securității interne în temeiul articolelor 25, 27 și 28.

Articolul 30

Criterii pentru reintroducerea temporară a controlului la frontierele interne atunci când circumstanțe excepționale periclitează funcționarea generală a spațiului fără controale la frontierele interne

(1) Atunci când, în ultimă instanță, Consiliul recomandă, în conformitate cu articolul 29 alineatul (2), reintroducerea temporară a controlului la una sau mai multe frontiere interne sau în anumite părți ale acestora, acesta evaluează probabilitatea ca o astfel de măsură să remedieze în mod corespunzător o amenințare la adresa ordinii publice sau a securității interne în spațiul fără controale la frontierele interne și evaluează proporționalitatea măsurii cu amenințarea respectivă. Această evaluare se bazează pe informațiile detaliate transmise de statul membru (statele membre) în cauză și de Comisie și pe orice alte informații relevante, inclusiv orice informații obținute în temeiul alineatului (2) din prezentul articol. În efectuarea unei astfel de evaluări, se iau în considerare, în special, următoarele aspecte:

(a) disponibilitatea măsurilor de sprijin tehnic sau financiar care ar putea fi aplicate sau care au fost aplicate la nivel național sau la nivelul Uniunii, inclusiv asistența acordată de organismele, oficiile sau agențiile Uniunii, cum ar fi agenția, Biroul European de Sprijin pentru Azil, înființat prin Regulamentul (UE) nr. 439/2010 al Parlamentului European și al Consiliului [1], sau Oficiului European de Poliție (Europol), înființat prin Decizia 2009/371/JAI, și probabilitatea ca aceste măsuri să remedieze în mod corespunzător amenințările la adresa ordinii publice sau a securității interne în spațiul fără controale la frontierele interne;

(b) impactul actual și impactul viitor probabil al oricăror deficiențe grave legate de controlul la frontierele externe identificate în contextul evaluărilor efectuate în conformitate cu Regulamentul (UE) nr. 1053/2013 și măsura în care astfel de deficiențe grave constituie o amenințare gravă la adresa ordinii publice sau a securității interne în spațiul fără controale la frontierele interne;

(c) impactul probabil al reintroducerii controlului la frontiere asupra libertății de circulație a persoanelor în spațiul fără controale la frontierele interne.

(2) Înainte de a adopta o propunere de recomandare a Consiliului, în conformitate cu articolul 29 alineatul (2), Comisia poate:

(a) să solicite statelor membre, agenției, Europol sau altor organisme, oficii și agenții ale Uniunii să îi furnizeze informații suplimentare;

[1] Regulamentul (UE) nr. 439/2010 al Parlamentului European și al Consiliului din 19 mai 2010 privind înființarea unui Birou European de Sprijin pentru Azil (JO L 132, 29.5.2010, p. 11).

▼B

(b) să efectueze vizite la fața locului, cu sprijinul unor experți din statele membre și ai agenției, ai Europol și ai oricărui alt organism, oficiu sau agenție relevantă a Uniunii, în vederea obținerii sau a verificării informațiilor relevante pentru recomandarea respectivă.

Articolul 31

Informarea Parlamentului European și a Consiliului

Comisia și statul membru (statele membre) în cauză informează Parlamentul European și Consiliul, cât mai curând posibil, cu privire la orice motive care ar putea determina aplicarea articolului 21și a articolelor 25-30.

Articolul 32

Dispoziții în caz de reintroducere a controlului la frontierele interne

În cazul în care se reintroduce controlul la frontierele interne, dispozițiile relevante din titlul II se aplică *mutatis mutandis*.

Articolul 33

Raportul privind reintroducerea controlului la frontierele interne

În termen de patru săptămâni de la eliminarea controlului la frontierele interne, statul membru care a efectuat controlul la frontierele interne prezintă un raport Parlamentului European, Consiliului și Comisiei privind reintroducerea controlului la frontierele interne, prezentând, în special, evaluarea inițială și respectarea criteriilor menționate la articolele 26, 28 și 30, efectuarea verificărilor, cooperarea practică cu statele membre învecinate, impactul produs asupra libertății de circulație a persoanelor, eficacitatea reintroducerii controlului la frontierele interne, inclusiv o evaluare ex-post cu privire la proporționalitatea reintroducerii controlului la frontierele interne.

Comisia poate emite un aviz referitor la respectiva evaluare ex-post a reintroducerii temporare a controlului de frontieră la una sau mai multe frontiere interne sau în anumite părți ale acestora.

Comisia prezintă Parlamentului European și Consiliului, cel puțin anual, un raport cu privire la funcționarea spațiului fără controale la frontierele interne. Raportul include o listă a tuturor deciziilor de reintroducere a controalelor la frontierele interne luate în decursul anului respectiv.

Articolul 34

Informarea publicului

Comisia și statul membru în cauză informează publicul în mod coordonat cu privire la adoptarea unei decizii de reintroducere a controlului la frontierele interne și indică, în special, data de începere și de încheiere a unei astfel de măsuri, cu excepția cazului în care există motive imperioase de securitate care să împiedice acest lucru.

▼B

Articolul 35

Confidențialitatea

La cererea unui stat membru, celelalte state membre, Parlamentul European și Comisia respectă caracterul confidențial al informațiilor furnizate în cadrul reintroducerii și prelungirii controlului la frontiere, precum și în cadrul raportului elaborat în temeiul articolului 33.

TITLUL IV

DISPOZIȚII FINALE

Articolul 36

Modificarea anexelor

Comisia este împuternicită să adopte acte delegate, în conformitate cu articolul 37, în ceea ce privește modificarea anexelor III, IV și VIII.

Articolul 37

Exercitarea delegării de competențe

(1) Competența de a adopta acte delegate este conferită Comisiei în condițiile prevăzute în prezentul articol.

(2) Competența de a adopta actele delegate menționate la articolul 13 alineatul (5) și la articolul 36 este conferită Comisiei pentru o perioadă de timp nedeterminată.

(3) Delegarea de competențe menționată la articolul 13 alineatul (5) și la articolul 36 poate fi revocată oricând de Parlamentul European sau de Consiliu. O decizie de revocare pune capăt delegării de competențe specificate în decizia respectivă. Decizia produce efecte din ziua care urmează datei publicării acesteia în *Jurnalul Oficial al Uniunii Europene* sau de la o dată ulterioară menționată în decizie. Decizia nu aduce atingere validității actelor delegate care sunt deja în vigoare.

(4) De îndată ce adoptă un act delegat, Comisia îl notifică simultan Parlamentului European și Consiliului.

(5) Un act delegat adoptat în temeiul articolului 13 alineatul (5) și al articolului 36 intră în vigoare numai dacă nici Parlamentul European și nici Consiliul nu au formulat obiecții în termen de două luni de la notificarea acestuia către Parlamentul European și Consiliu sau dacă, înainte de expirarea acestui termen, atât Parlamentul European, cât și Consiliul au informat Comisia ca nu vor formula obiecții. Respectivul termen se prelungește cu două luni la inițiativa Parlamentului European sau a Consiliului.

▼B

Articolul 38

Procedura comitetului

(1) Comisia este asistată de un comitet. Respectivul comitet este un comitet în înțelesul Regulamentului (UE) nr. 182/2011.

(2) Atunci când se face trimitere la prezentul alineat, se aplică articolul 5 din Regulamentul (UE) nr. 182/2011. Atunci când comitetul nu emite niciun aviz, Comisia nu adoptă proiectul de act de punere în aplicare și se aplică articolul 5 alineatul (4) al treilea paragraf din Regulamentul (UE) nr. 182/2011.

(3) Atunci când se face trimitere la prezentul alineat, se aplică articolul 8 din Regulamentul (UE) nr. 182/2011, în coroborare cu articolul 5 din acesta.

Articolul 39

Notificări

(1) Statele membre notifică Comisiei următoarele:

(a) lista permiselor de ședere, făcându-se distincția între cele reglementate la articolul 2 punctul 16 litera (a) și cele reglementate la articolul 2 punctul 16 litera (b) și care sunt însoțite de un model pentru permisele reglementate de articolul 2 punctul 16 litera (b). Permisele de ședere eliberate în conformitate cu Directiva 2004/38/CE sunt evidențiate ca atare și se pun la dispoziție modele pentru permisele de ședere care nu au fost eliberate în conformitate cu formatul uniform prevăzut în Regulamentul (CE) nr. 1030/2002;

(b) lista punctelor lor de trecere a frontierei;

(c) valorile de referință necesare pentru trecerea frontierelor lor externe, care se stabilesc anual de către autoritățile naționale;

(d) lista serviciilor naționale responsabile pentru controlul frontierelor;

(e) modelele de permise eliberate de ministerele afacerilor externe;

(f) derogările de la normele privind trecerea frontierelor externe menționate la articolul 5 alineatul (2) litera (a);

(g) statisticile menționate la articolul 11 alineatul (3).

(2) Comisia pune la dispoziția statelor membre și a publicului informațiile notificate în conformitate cu alineatul (1) prin publicarea în *Jurnalul Oficial al Uniunii Europene*, seria C, sau prin orice alt mijloc adecvat.

▼B

Articolul 40

Micul trafic de frontieră

Prezentul regulament nu aduce atingere normelor Uniunii aplicabile micului trafic de frontieră și acordurilor bilaterale existente în materie.

Articolul 41

Ceuta și Melilla

Dispozițiile prezentului regulament nu aduc atingere normelor speciale aplicabile în orașele Ceuta și Melilla, astfel cum au fost definite prin Declarația Regatului Spaniei privind orașele Ceuta și Melilla, care figurează în Actul final al Acordului privind aderarea Regatului Spaniei la Convenția de punere în aplicare a Acordului Schengen din 14 iunie 1985 ([1]).

Articolul 42

Notificarea informațiilor de către statele membre

Statele membre notifică Comisia cu privire la dispozițiile naționale referitoare la articolul 23 literele (c) și (d), regimul sancțiunilor menționat la articolul 5 alineatul (3) și acordurile bilaterale autorizate prin prezentul regulament. Modificările ulterioare aduse dispozițiilor respective se notifică în termen de cinci zile lucrătoare.

Informațiile notificate de către statele membre se publică în *Jurnalul Oficial al Uniunii Europene*, seria C.

Articolul 43

Mecanismul de evaluare

(1) În conformitate cu tratatele și fără a aduce atingere dispozițiilor acestora referitoare la procedurile de constatare a neîndeplinirii obligațiilor, punerea în aplicare a prezentului regulament de fiecare stat membru este evaluată prin intermediul unui mecanism de evaluare.

(2) Normele referitoare la mecanismul de evaluare sunt specificate în Regulamentul (UE) nr. 1053/2013. În conformitate cu respectivul mecanism de evaluare, statele membre și Comisia trebuie să desfășoare în comun evaluări periodice, obiective și imparțiale pentru a verifica aplicarea corectă a prezentului regulament, iar Comisia trebuie să coordoneze evaluările în strânsă cooperare cu statele membre. În cadrul mecanismului respectiv, fiecare stat membru este evaluat cel puțin o dată la cinci ani de o mică echipă formată din reprezentanți ai Comisiei și experți desemnați de statele membre.

Evaluările pot consta în vizite la fața locului anunțate sau neanunțate ale frontierelor externe sau interne.

În conformitate cu mecanismul de evaluare menționat, Comisia este responsabilă pentru adoptarea programelor multianuale și anuale de evaluare și a rapoartelor de evaluare.

([1]) JO L 239, 22.9.2000, p. 73.

▼B

(3) În cazul unor eventuale deficiențe, statelor membre în cauză li se pot adresa recomandări privind acțiuni de remediere.

În cazul în care sunt identificate deficiențe grave în desfășurarea de controale la frontiera externă într-un raport de evaluare adoptat de Comisie în conformitate cu articolul 14 din Regulamentul (UE) nr. 1053/2013, se aplică articolele 21 și 29 din prezentul regulament.

(4) În toate etapele evaluării, Parlamentul European și Consiliul sunt informate și li se transmit toate documentele relevante, în conformitate cu normele referitoare la documentele clasificate.

(5) Parlamentul European este informat imediat și pe deplin cu privire la orice propunere de modificare sau de înlocuire a normelor stabilite în Regulamentul (UE) nr. 1053/2013.

Articolul 44

Abrogare

Regulamentul (CE) nr. 562/2006 se abrogă

Trimiterile la regulamentul abrogat se interpretează ca trimiteri la prezentul regulament și se citesc în conformitate cu tabelul de corespondență din anexa X.

Articolul 45

Intrarea în vigoare

Prezentul regulament intră în vigoare în a douăzecea zi de la data publicării în *Jurnalul Oficial al Uniunii Europene*.

Prezentul regulament este obligatoriu în toate elementele sale și se aplică direct în toate statele membre, în conformitate cu tratatele.

▼B

ANEXA I

Documente justificative pentru verificarea îndeplinirii condițiilor de intrare

Documentele justificative menționate la articolul 6 alineatul (3) pot include următoarele:

(a) pentru călătoriile de afaceri:

(i) invitația din partea unei întreprinderi sau a unei autorități de a participa la reuniuni, conferințe sau manifestări cu caracter comercial, industrial sau profesional;

(ii) alte documente care indică existența unor relații comerciale sau profesionale;

(iii) bilete de intrare la târguri și congrese, în caz de participare la un eveniment de acest gen;

(b) pentru călătorii efectuate în scopul studiilor sau al unui alt tip de formare:

(i) certificat de înscriere la o instituție de învățământ în vederea urmării unor cursuri de învățământ profesional sau teoretic în cadrul unei formări de bază sau al unei formări de nivel superior;

(ii) legitimații de student sau certificate privind cursurile urmate;

(c) pentru călătorii în scop turistic sau privat:

(i) documente justificative privind cazarea:

— invitație din partea gazdei, în situația cazării la o persoană particulară;

— un document justificativ de la instituția de cazare sau orice alt document corespunzător care să indice tipul de cazare preconizat;

(ii) documente justificative privind itinerarul:

— confirmarea rezervării unei călătorii organizate sau orice alt document corespunzător care să indice programul de călătorie preconizat;

(iii) documente justificative privind întoarcerea:

— un bilet de întoarcere sau un bilet dus-întors;

(d) pentru călătoriile întreprinse pentru o manifestare cu caracter politic, științific, cultural, sportiv sau religios sau pentru orice alte scopuri:

invitații, bilete de intrare, înscrieri sau programe prin care să se indice, dacă este posibil, denumirea organismului gazdă și durata șederii, sau orice alt document corespunzător care să indice scopul vizitei.

▼B

ANEXA II

Înregistrarea informațiilor

Ansamblul informațiilor de serviciu, precum și orice informație de interes special se înregistrează manual sau electronic la toate punctele de trecere a frontierei. Informațiile care trebuie înregistrate includ în special:

(a) numele polițistului de frontieră responsabil local de verificările la frontiere și numele celorlalți agenți din fiecare echipă;

(b) relaxarea verificărilor asupra persoanelor în conformitate cu articolul 9;

(c) eliberarea, la frontieră, a documentelor care înlocuiesc pașapoartele și vizele;

(d) persoanele reținute și plângeri (infracțiuni și contravenții);

(e) refuzul intrării în conformitate cu articolul 14 (motivele refuzului și cetățenia);

(f) codurile de securitate ale ștampilelor de intrare și de ieșire, identitatea polițiștilor de frontieră cărora li se încredințează o ștampilă, la un moment dat sau pentru un anumit schimb, precum și toate informațiile privind ștampilele pierdute sau furate;

(g) plângeri ale persoanelor care au făcut obiectul verificărilor;

(h) alte măsuri polițienești și judiciare de interes deosebit;

(i) evenimente deosebite.

▼B

ANEXA III

Modele de panouri care apar pe diferite culoare ale punctelor de trecere a frontierei

PARTEA A

([1])

([1]) Nu este necesar niciun simbol pentru Norvegia și Islanda.

▼B

PARTEA B1: „Fără viză”

PARTEA B2: „Toate paşapoartele”

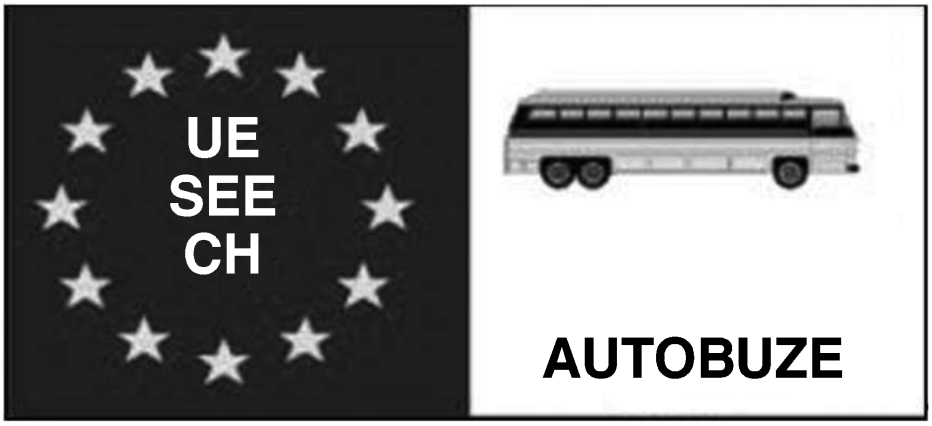

▼B

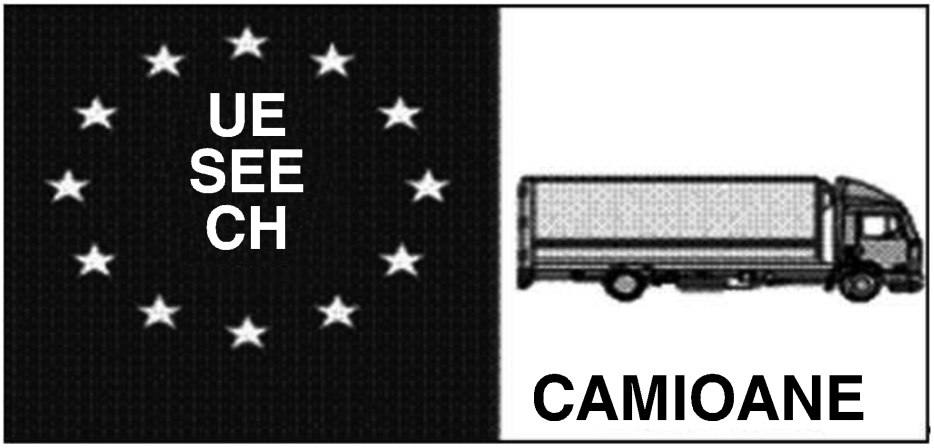
PARTEA C

([1])

([1])

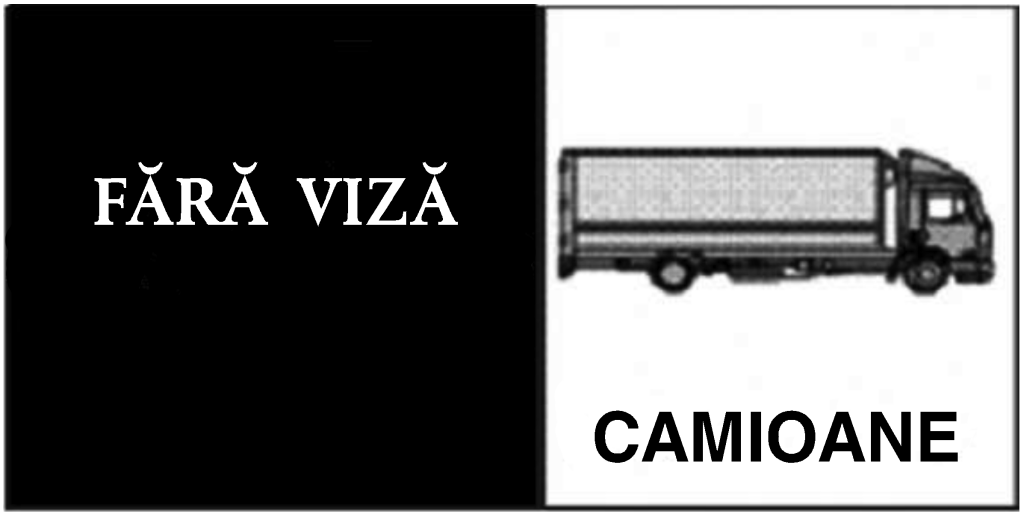
([1])

([1]) Nu este necesar niciun simbol pentru Norvegia şi Islanda.

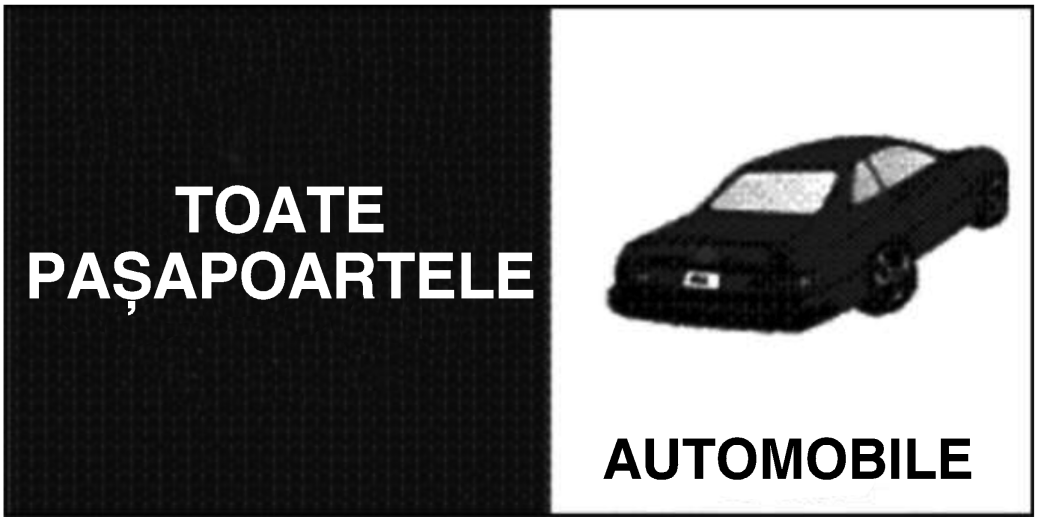
▼B

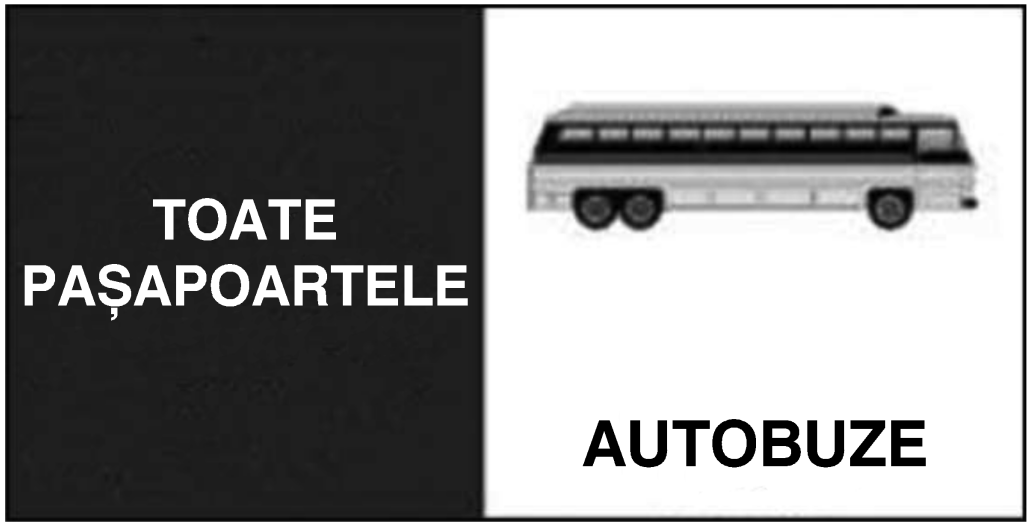

FĂRĂ VIZĂ
AUTOMOBILE

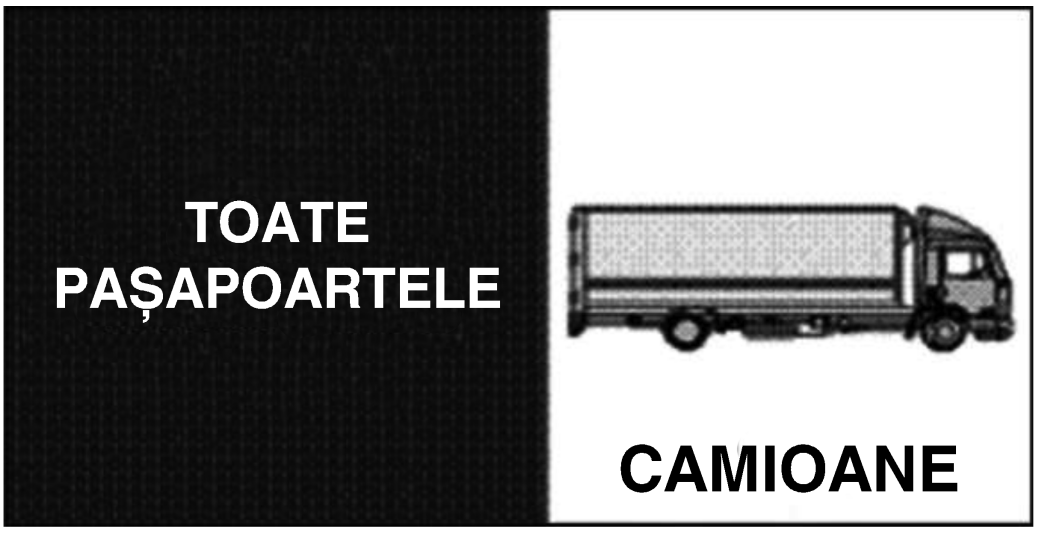

FĂRĂ VIZĂ
AUTOBUZE

FĂRĂ VIZĂ
CAMIOANE

▼B

TOATE
PAȘAPOARTELE
AUTOMOBILE

TOATE
PAȘAPOARTELE
AUTOBUZE

TOATE
PAȘAPOARTELE
CAMIOANE

▼B

ANEXA IV

Aplicarea ștampilelor

1. Se aplică sistematic o ștampilă pe documentele de călătorie ale resortisanților țărilor terțe, la intrare și la ieșire, în conformitate cu articolul 11. Specificațiile respectivei ștampile sunt stabilite prin Decizia SCH/Com-ex (94) 16 rev. și SCH/Gem-Handb (93) 15 (CONFIDENȚIAL) a Comitetului Executiv Schengen.

2. Codurile de securitate ale ștampilelor se modifică la intervale regulate, care nu depășesc o lună.

3. La intrarea și la ieșirea resortisanților țărilor terțe care fac obiectul obligativității deținerii unei vize, ștampila se aplică, în general, pe pagina opusă celei pe care este aplicată viza.

   În cazul în care respectiva pagină nu este utilizabilă, ștampila se aplică pe pagina următoare. Ștampila nu se aplică pe banda de citire optică.

4. Statele membre desemnează punctele naționale de contact responsabile pentru schimbul de informații privind codurile de securitate ale ștampilelor de intrare și de ieșire utilizate la punctele de trecere a frontierei și informează în acest sens celelalte state membre, Secretariatul General al Consiliului și Comisia. Respectivele puncte de contact beneficiază imediat de acces la informațiile privind ștampilele comune de intrare și de ieșire utilizate la frontiera externă a statului membru în cauză și, în special, la informațiile privind:

   (a) punctul de trecere a frontierei căruia i se atribuie o anumită ștampilă;

   (b) identitatea polițiștilor de frontieră cărora li se încredințează o ștampilă la un moment dat;

   (c) codul de securitate al unei anumite ștampile, la un moment dat.

   Orice cerere de informații privind ștampilele comune de intrare și de ieșire se prezintă prin intermediul punctelor naționale de contact menționate anterior.

   Punctele naționale de contact trebuie, de asemenea, să transmită de îndată altor puncte de contact, Secretariatului General al Consiliului și Comisiei informațiile privind modificările punctelor de contact, precum și ștampilele pierdute sau furate.

▼B

ANEXA V

PARTEA A

Proceduri privind refuzul intrării la frontieră

1. În caz de refuz al intrării, poliţistul de frontieră competent:

   (a) completează modelul uniform de formular de refuz al intrării, prezentat în partea B. Resortisantul ţării terţe în cauză semnează formularul şi primeşte un exemplar după semnare. În cazul în care resortisantul ţării terţe refuză să semneze, poliţistul de frontieră indică refuzul în formular, la rubrica „Observaţii”;

   (b) aplică pe paşaport o ştampilă de intrare, barată de o cruce cu cerneală neagră indelebilă, şi scrie lângă aceasta, în partea dreaptă, de asemenea cu cerneală indelebilă, literele corespunzătoare motivelor de refuz al intrării, a căror listă este conţinută în modelul uniform de formular de refuz al intrării, menţionat anterior;

   (c) anulează sau revocă viza, după caz, în conformitate cu dispoziţiile articolului 34 din Regulamentul (CE) nr. 810/2009;

   (d) consemnează orice refuz al intrării într-un registru sau pe o listă, în care se menţionează identitatea, cetăţenia resortisantului ţării terţe în cauză, referinţele documentului care permite trecerea frontierei de către resortisantul ţării terţe în cauză, precum şi motivul şi data refuzului intrării.

2. În cazul în care resortisantul ţării terţe care a primit o decizie de refuz al intrării a fost condus la frontieră de către un operator de transport, autoritatea locală responsabilă:

   (a) solicită operatorului de transport să preia responsabilitatea resortisantului ţării terţe şi să îl transporte fără întârziere fie către ţara terţă din care a fost transportat, fie către ţara terţă care a eliberat documentul care permite trecerea frontierei, fie către orice altă ţară terţă în care este garantată admisia, sau să găsească mijloace de transport în continuare, în conformitate cu articolul 26 din Convenţia Schengen şi cu Directiva 2001/51/CE a Consiliului ([1]);

   (b) în aşteptarea transportului în continuare, respectând dreptul intern şi luând în considerare circumstanţele locale, ia măsurile corespunzătoare în vederea evitării intrării ilegale pe teritoriu a resortisanţilor ţărilor terţe cărora le-a fost refuzată intrarea.

3. În cazul în care există motive care justifică atât refuzul intrării unui resortisant al unei ţări terţe, cât şi arestarea acestuia, poliţistul de frontieră ia legătura cu autorităţile competente pentru a decide cu privire la măsurile ce se impun în conformitate cu dreptul intern.

([1]) Directiva 2001/51/CE a Consiliului din 28 iunie 2001 de completare a dispoziţiilor prevăzute la articolul 26 din Convenţia de punere în aplicare a Acordului Schengen din 14 iunie 1985 (JO L 187, 10.7.2001, p. 45).

▼B

PARTEA B

Model uniform de formular pentru refuzul intrării la frontieră

Indicarea statului

Logoul statului (Indicarea biroului)

_____

_____ (1)

REFUZUL INTRĂRII LA FRONTIERĂ

La data de _____ ora _____ , la punctul de trecere a frontierei _____

în fața subsemnaților _____ s-a prezentat:

Nume _____ Prenume _____

Data naşterii _____ Locul naşterii _____ Sex _____

Cetățenie _____ Cu domiciliul în _____

Tipul documentului de identitate _____ număr _____

Eliberat de _____ la data de _____

Cu viza nr. _____ de tip _____ emisă de _____

Valabilă de la _____ la _____

Cu o durată de _____ zile pentru următoarele motive: _____

Venind din _____ cu _____ (se indică mijlocul de transport utilizat, de exemplu numărul zborului), el/ea este informat/informată că îi este refuzată intrarea în țară în temeiul (*a se indica referințele la legislația internă în vigoare*), pentru următoarele motive:

☐ (A) nu deține documente de călătorie valabile

☐ (B) este în posesia unui document de călătorie fals, falsificat sau modificat

☐ (C) nu deține o viză valabilă sau un permis de şedere valabil

☐ (D) este în posesia unei vize false, falsificate sau modificate sau a unui permis de şedere fals, falsificat sau modificat

☐ (E) nu deține documentul sau documentele corespunzătoare care să ateste scopul şi condițiile şederii

Nu au fost prezentate următoarele documente: _____

☐ (F) a rămas deja 90 de zile în cursul perioadei anterioare de 180 de zile pe teritoriul statelor membre ale Uniunii Europene

☐ (G) nu dispune de mijloace suficiente de subzistență corespunzătoare perioadei şi condițiilor de şedere sau de mijloace pentru întoarcerea în țara de origine sau pentru tranzit

☐ (H) este semnalat ca inadmisibil

☐ în SIS

☐ în sistemul național

☐ (I) Este considerat(ă) ca reprezentând un pericol pentru ordinea publică, siguranța internă, sănătatea publică sau relațiile internaționale ale unuia sau mai multor state membre ale Uniunii Europene *(fiecare stat trebuie să indice referințele la reglementările de drept intern privind respectivele cazuri de refuz al intrării)*.

Observații

Persoana în cauză are dreptul la o cale de atac împotriva deciziei de refuz al intrării în conformitate cu dispozițiile legislației interne. Persoana în cauză primeşte o copie după acest document (*fiecare stat trebuie să indice referințele la reglementările şi procedura interne privind dreptul la o cale de atac*).

Persoana în cauză	Polițistul de frontieră responsabil de verificare

(1) Nu este necesar niciun simbol pentru Norvegia şi Islanda.

▼B

ANEXA VI

Dispoziții speciale privind diferitele tipuri de frontiere și mijloacele de transport utilizate pentru trecerea frontierelor externe ale statelor membre

1. **Frontiere terestre**

1.1. *Verificarea traficului rutier*

1.1.1. În vederea asigurării eficienței verificărilor asupra persoanelor, asigurând în același timp siguranța și fluidizarea traficului rutier, circulația la punctele de trecere a frontierei se reglementează în mod corespunzător. În cazul în care este necesar, statele membre pot încheia acorduri bilaterale în vederea canalizării și blocării traficului. Respectivele state informează Comisia în acest sens în temeiul articolului 42.

1.1.2. La frontierele terestre, statele membre pot amenaja culoare separate la anumite puncte de trecere a frontierei în conformitate cu articolul 10, în cazul în care consideră adecvat și dacă circumstanțele o permit.

Utilizarea culoarelor separate poate fi suspendată în orice moment de autoritățile competente ale statelor membre, în circumstanțe excepționale și în cazul în care situația traficului și starea infrastructurilor impun acest lucru.

Statele membre pot coopera cu țările vecine pentru amenajarea culoarelor separate la punctele de trecere a frontierelor externe.

1.1.3. Persoanele care călătoresc cu autoturismele pot, în general, să rămână în interiorul acestora în timpul verificărilor. Cu toate acestea, în cazul în care circumstanțele o impun, acestor persoane li se poate solicita să coboare din autoturism. Verificarea amănunțită are loc, în cazul în care circumstanțele locale permit acest lucru, în locurile special amenajate în acest scop. Din motive de siguranță a personalului, verificările se efectuează de doi polițiști de frontieră, în cazul în care acest lucru este posibil.

1.1.4. Punctele comune de trecere a frontierei

1.1.4.1. Statele membre pot încheia sau menține acorduri bilaterale cu țările terțe vecine în ceea ce privește stabilirea punctelor comune de trecere a frontierei în care polițiștii de frontieră ai statului membru și polițiștii de frontieră ai țării terțe desfășoară unul după celălalt controale la ieșire și la intrare în conformitate cu dreptul lor intern pe teritoriul celeilalte părți. Punctele comune de trecere a frontierei pot fi localizate atât pe teritoriul unui stat membru, cât și pe teritoriul unei țări terțe.

1.1.4.2. Punctele comune de trecere a frontierei aflate pe teritoriul statelor membre: acordurile bilaterale care stabilesc punctele comune de trecere a frontierei aflate pe teritoriul statelor membre cuprind o autorizație pentru polițiștii de frontieră din țările terțe să își exercite atribuțiile pe teritoriul statului membru în cauză, respectând următoarele principii:

(a) Protecția internațională: resortisantului unei țări terțe care solicită protecție internațională pe teritoriul unui stat membru i se asigură accesul la procedurile relevante ale statului membru în cauză în conformitate cu acquis-ul Uniunii în materie de azil.

▼B

(b) Arestarea unei persoane sau confiscarea bunurilor: în cazul în care polițiștii de frontieră ai țărilor terțe iau cunoștință de elemente care justifică arestarea sau punerea sub protecție a unei persoane sau confiscarea bunurilor, aceștia informează autoritățile statului membru în cauză cu privire la elementele respective, iar autoritățile statului membru asigură luarea de măsuri de urmare adecvate în conformitate cu dreptul lor intern, cu dreptul Uniunii și cu dreptul internațional, indiferent de cetățenia persoanei în cauză.

(c) Persoanele care beneficiază de dreptul la liberă circulație în temeiul dreptului Uniunii și care intră pe teritoriul Uniunii: polițiștii de frontieră ai țărilor terțe nu trebuie să împiedice intrarea pe teritoriul Uniunii a persoanelor care beneficiază de dreptul la liberă circulație în temeiul dreptului Uniunii. În cazul în care există motive care justifică refuzul ieșirii din țara terță în cauză, polițiștii de frontieră ai țării terțe respective informează autoritățile statului membru cu privire la aceste motive, iar acestea din urmă asigură luarea de măsuri ulterioare corespunzătoare în conformitate cu dreptul intern, cu dreptul Uniunii și cu dreptul internațional.

1.1.4.3. Punctele comune de trecere a frontierei aflate pe teritoriul țărilor terțe: acordurile bilaterale care stabilesc punctele comune de trecere a frontierei aflate pe teritoriul țărilor terțe cuprind o autorizație pentru polițiștii de frontieră ai statului membru să își exercite atribuțiile pe teritoriul țării terțe. În sensul prezentului regulament, orice control efectuat de polițiștii de frontieră ai unui stat membru într-un punct comun de trecere a frontierei aflat pe teritoriul unei țări terțe se consideră a fi efectuat pe teritoriul statului membru în cauză. Polițiștii de frontieră ai unui stat membru își exercită atribuțiile în conformitate cu prezentul regulament și cu respectarea următoarelor principii:

(a) Protecția internațională: resortisantului unei țări terțe care a trecut de controlul de ieșire al polițiștilor de frontieră ai țării terțe respective și care solicită ulterior protecție internațională polițiștilor de frontieră ai statului membru prezenți pe teritoriul țării terțe în cauză i se asigură accesul la procedurile relevante ale statului membru în conformitate cu acquis-ul Uniunii în materie de azil. Autoritățile țării terțe acceptă transferul persoanei vizate pe teritoriul statului membru în cauză.

(b) Arestarea unei persoane sau confiscarea bunurilor: în cazul în care polițiștii de frontieră ai unui stat membru iau cunoștință de elemente care justifică arestarea sau punerea sub protecție a unei persoane sau confiscarea bunurilor, aceștia acționează în conformitate cu legislația lor națională, cu dreptul Uniunii și cu dreptul internațional. Autoritățile țării terțe acceptă transferul persoanei sau a bunului vizat pe teritoriul statului membru.

(c) Accesul la sistemele informatice: polițiștii de frontieră ai unui stat membru au capacitatea de a utiliza sistemele informatice de prelucrare a datelor cu caracter personal în conformitate cu articolul 8. Statelor membre li se permite să adopte măsurile de securitate tehnice și organizaționale impuse de dreptul Uniunii pentru protecția datelor cu caracter personal împotriva distrugerii accidentale sau ilegale, a pierderii accidentale, a modificării, a divulgării sau a accesului neautorizate, inclusiv a accesului autorităților țărilor terțe.

1.1.4.4. Înainte de a încheia sau de a modifica un acord bilateral cu o țară terță vecină privind punctele comune de trecere a frontierei, statul membru în cauză consultă Comisia cu privire la compatibilitatea acordului cu dreptul Uniunii. Acordurile bilaterale deja existente sunt comunicate Comisiei până la 20 ianuarie 2014.

▼B

În cazul în care consideră că acordul este incompatibil cu dreptul Uniunii, Comisia notifică statul membru în cauză. Statul membru adoptă toate măsurile necesare pentru modificarea acordului într-un termen rezonabil, astfel încât să elimine toate incompatibilitățile identificate.

1.2. *Verificarea traficului feroviar*

1.2.1. Verificările se efectuează atât asupra pasagerilor din trenuri, cât și asupra personalului feroviar de la bordul trenurilor care trec frontierele externe, inclusiv de la bordul trenurilor de mărfuri și al trenurilor goale. Statele membre pot încheia acorduri bilaterale sau multilaterale privind modalitățile de desfășurare a verificărilor, cu respectarea principiilor prevăzute la punctul 1.1.4. Verificările se efectuează într-unul din următoarele moduri:

— în prima gară de sosire sau în ultima gară de plecare de pe teritoriul unui stat membru;

— la bordul trenului, în timpul tranzitului, între ultima gară de plecare dintr-o țară terță și prima gară de sosire de pe teritoriul unui stat membru sau viceversa;

— în ultima gară de plecare sau în prima gară de sosire de pe teritoriul unei țări terțe.

1.2.2. De asemenea, în vederea facilitării traficului trenurilor de călători de mare viteză, statele membre de pe itinerarul acestor trenuri care sosesc din țări terțe pot, de asemenea, decide, de comun acord cu țările terțe în cauză, cu respectarea principiilor prevăzute la punctul 1.1.4, să efectueze verificări la intrare asupra resortisanților țărilor terțe din trenurile care sosesc din țări terțe, într-unul din modurile următoare:

— în gările din țările terțe din care se urcă persoanele respective în tren;

— în gările de pe teritoriul statelor membre în care coboară persoanele respective;

— la bordul trenului, în timpul tranzitului, între gările situate pe teritoriul unei țări terțe și gările situate pe teritoriul statelor membre, cu condiția ca persoanele respective să rămână la bordul trenului.

1.2.3. În cazul în care operatorul de transport feroviar are posibilitatea ca, pentru trenurile de mare viteză provenind din țări terțe și care fac mai multe opriri pe teritoriul statelor membre, să îmbarce pasageri pentru restul traseului situat exclusiv pe teritoriul statelor membre, respectivii pasageri fac obiectul unor verificări de intrare, fie la bordul trenului, fie în gara de destinație, cu excepția cazului în care au fost efectuate verificări în conformitate cu punctul 1.2.1 sau cu punctul 1.2.2 prima liniuță.

Persoanele care doresc să ia trenul exclusiv pentru partea care rămâne din traseu, situată pe teritoriul statelor membre, trebuie să fie informate înainte de plecare, în mod clar, că vor face obiectul unor verificări de intrare în timpul călătoriei sau în gara de destinație.

1.2.4. În direcția inversă, persoanele de la bordul trenului fac obiectul unor verificări la ieșire urmându-se o procedură similară.

▼B

1.2.5. Poliţistul de frontieră poate ordona ca spaţiile goale din vagoane să fie inspectate, în cazul în care este necesar, cu asistenţa şefului de tren, pentru a se asigura că persoanele sau obiectele care fac obiectul verificării la frontiere nu s-au ascuns în respectivele spaţii.

1.2.6. În cazul în care există motive să se considere că persoanele semnalate sau suspectate de comiterea unei infracţiuni sau resortisanţi ai unor ţări terţe care au intenţia de a intra ilegal se ascund în tren, poliţistul de frontieră, în cazul în care nu poate acţiona în conformitate cu dispoziţiile de drept intern, informează statele membre către teritoriul cărora sau pe teritoriul cărora circulă trenul.

2. **Frontiere aeriene**

2.1. *Proceduri cu privire la verificările din aeroporturile internaţionale*

2.1.1. Autorităţile competente ale statelor membre veghează ca societatea aeroportuară să ia măsurile necesare în vederea separării fizice a fluxurilor de pasageri de la zborurile interne de fluxurile de pasageri de la alte zboruri. În acest sens, se amplasează infrastructuri corespunzătoare în toate aeroporturile internaţionale.

2.1.2. Locul în care se efectuează verificări la frontiere se stabileşte în conformitate cu următoarea procedură:

(a) pasagerii zborurilor provenind dintr-o ţară terţă, care se îmbarcă pentru un zbor intern, fac obiectul verificărilor de intrare pe aeroportul de sosire al zborului dintr-o ţară terţă. Pasagerii unui zbor intern care se îmbarcă pe un zbor cu destinaţia într-o ţară terţă (pasageri de transfer) fac obiectul verificărilor de ieşire pe aeroportul de plecare al ultimului zbor;

(b) pentru zborurile cu proveniența sau destinaţia în ţări terţe fără pasageri de transfer şi zborurile cu escale multiple în aeroporturi ale statelor membre, fără schimbare de aeronavă:

(i) pasagerii zborurilor cu proveniența sau destinaţia în ţări terţe, fără transfer anterior sau posterior pe teritoriul statelor membre, fac obiectul verificărilor de intrare pe aeroportul de intrare şi al verificărilor de ieşire pe aeroportul de ieşire;

(ii) pasagerii zborurilor cu proveniența sau destinaţia în ţări terţe cu escale multiple pe teritoriul statelor membre, fără schimbare de aeronavă (pasageri în tranzit) şi cu condiţia ca pasagerii să nu se poată îmbarca în aeronavă pe tronsonul situat pe teritoriul statelor membre, fac obiectul verificărilor de intrare pe aeroportul de destinaţie şi al verificărilor de ieşire pe aeroportul de îmbarcare;

(iii) în cazul în care operatorul de transport aerian are posibilitatea ca, pentru zborurile cu proveniența dintr-o ţară terţă şi care fac escale multiple pe teritoriul statelor membre, să poată îmbarca pasageri exclusiv pentru tronsonul care mai rămâne pe teritoriul respectiv, pasagerii în cauză fac obiectul verificărilor de ieşire pe aeroportul de îmbarcare şi al verificărilor de intrare pe aeroportul de destinaţie.

Verificările asupra pasagerilor care, în timpul escalelor, se află deja la bord şi nu s-au îmbarcat pe teritoriul statelor membre se efectuează în conformitate cu punctul (ii). Procedura inversă se aplică zborurilor din această categorie, în cazul în care ţara de destinaţie este o ţară terţă.

▼B

2.1.3. Verificările la frontiere nu se efectuează, în principiu, la bordul aeronavei sau în portul de îmbarcare, cu excepția cazului când acest lucru este justificat de o analiză a riscurilor legate de securitatea internă și de imigrația ilegală. Pentru a garanta că, la aeroporturile desemnate ca puncte de trecere a frontierei, persoanele fac obiectul verificărilor în conformitate cu dispozițiile articolelor 7-14, statele membre se asigură că autoritățile aeroportului iau măsurile necesare astfel încât circulația să fie direcționată către facilitățile rezervate verificărilor.

Statele membre se asigură că societatea aeroportuară ia toate măsurile necesare în vederea împiedicării accesului și părăsirii de către persoanele neautorizate a zonelor rezervate, de exemplu a zonei de tranzit. Verificările nu se efectuează, în principiu, în zona de tranzit, cu excepția cazului când acest lucru este justificat de o analiză a riscurilor legate de securitatea internă și de imigrația ilegală; verificările din respectiva zonă pot fi efectuate, în special, asupra persoanelor care fac obiectul obligativității de viză de tranzit aeroportuar, pentru a verifica dacă respectivele persoane dețin o astfel de viză.

2.1.4. Dacă, în caz de forță majoră, de pericol iminent sau pe baza instrucțiunilor autorităților, o aeronavă provenind dintr-o țară terță trebuie să aterizeze pe un teren care nu este punct de trecere a frontierei, respectiva aeronavă nu-și poate continua zborul decât după autorizarea primită de la polițiștii de frontieră sau de la autoritățile vamale. Acest lucru se aplică și în cazul unei aeronave cu proveniența dintr-o țară terță care aterizează fără autorizație. În orice eventualitate, dispozițiile articolelor 7-14 se aplică verificărilor asupra persoanelor de la bordul respectivei aeronave.

2.2. *Proceduri cu privire la verificările din aerodromuri*

2.2.1. Trebuie să se asigure că persoanele fac în mod egal obiectul verificărilor în conformitate cu articolele 7-14 în aeroporturile care nu au statut de aeroport internațional în temeiul dreptului intern relevant (aerodromuri), dar pentru care sunt autorizate zboruri cu proveniența sau cu destinația în țări terțe.

2.2.2. Prin derogare de la punctul 2.1.1, se poate renunța în aerodromuri la amplasarea structurilor destinate separării fizice a fluxurilor de pasageri pentru zborurile interne de cele pentru alte zboruri, fără a aduce atingere Regulamentului (CE) nr. 300/2008 al Parlamentului European și al Consiliului ([1]). În afară de aceasta, în cazul în care volumul de trafic nu impune aceasta, nu este necesar ca polițiștii de frontieră să fie prezenți în permanență, în măsura în care se garantează că, în caz de necesitate, se poate trimite personal la fața locului în timp util.

2.2.3. În cazul în care prezența polițiștilor de frontieră nu este asigurată în permanență într-un aerodrom, administratorul aerodromului informează în prealabil polițiștii de frontieră cu privire la sosirea și plecarea aeronavelor cu proveniența sau destinația în țări terțe.

2.3. *Modalități de verificare a persoanelor din zborurile private*

2.3.1. În cazul zborurilor private cu proveniența sau destinația în țări terțe, comandatul de bord transmite, înainte de decolare, polițiștilor de frontieră din statul membru de destinație și, după caz, din statele membre de primă intrare o declarație generală conținând, în principal, planul de zbor în conformitate cu anexa 2 la Convenția privind aviația civilă internațională și informații privind identitatea pasagerilor.

([1]) Regulamentul (CE) nr. 300/2008 al Parlamentului European și al Consiliului din 11 martie 2008 privind norme comune în domeniul securității aviației civile și de abrogare a Regulamentului (CE) nr. 2320/2002 (JO L 97, 9.4.2008, p. 72).

▼B

2.3.2. În cazul în care zborurile private provenite dintr-o țară terță și cu destinația într-un stat membru fac escală pe teritoriul altor state membre, autoritățile competente ale statului membru de intrare efectuează verificările la frontiere și aplică ștampila de intrare pe declarația generală menționată la punctul 2.3.1.

2.3.3. În cazul în care nu se poate stabili cu certitudine că un zbor are proveniența sau destinația exclusiv pe teritoriile statelor membre, fără aterizare pe teritoriul unei țări terțe, autoritățile competente efectuează verificările asupra persoanelor în aeroporturi și aerodromuri, în conformitate cu punctele 2.1 și 2.2.

2.3.4. Regimul de intrare și de ieșire a planoarelor, a aeronavelor foarte ușoare, a elicopterelor și a aeronavelor de fabricație artizanală, care nu permit decât parcurgerea unor distanțe scurte, precum și a baloanelor dirijabile, se stabilește de dreptul intern și, după caz, prin acordurile bilaterale.

3. **Frontiere maritime**

3.1. *Proceduri generale de verificări a traficului maritim*

3.1.1. Verificarea navelor se efectuează în portul de sosire sau de plecare sau într-o zonă prevăzută în acest scop, situată în imediata apropiere a navei sau la bordul navei aflate în apele teritoriale, astfel cum au fost definite de Convenția Organizației Națiunilor Unite asupra dreptului mării. Statele membre pot încheia acorduri în baza cărora controalele pot fi, de asemenea, efectuate, în timpul trecerii frontierelor sau la sosirea sau plecarea navei, pe teritoriul unei țări terțe, cu respectarea principiilor prevăzute la punctul 1.1.4.

3.1.2. Comandantul navei, agentul maritim sau o altă persoană autorizată în mod corespunzător de către comandant sau autentificată într-un mod considerat acceptabil de către autoritatea publică competentă („comandant” în ambele cazuri) întocmește o listă a echipajului și a eventualilor pasageri, care cuprinde informațiile solicitate în formularele 5 (lista echipajului) și 6 (lista pasagerilor) din Convenția privind facilitarea traficului maritim internațional (Convenția FAL), precum și, după caz, numărul vizei sau al permisului de ședere:

— cu cel puțin 24 de ore înainte de sosirea în port;

— cel târziu în momentul în care nava părăsește portul anterior, dacă durata cursei este mai scurtă de 24 de ore; sau

— dacă portul de escală nu este cunoscut sau este schimbat în timpul cursei, de îndată ce aceste informații sunt disponibile.

Comandantul comunică lista (listele) polițiștilor de frontieră sau, în cazul în care dreptul intern prevede acest lucru, altor autorități relevante care înaintează lista (listele) fără întârziere polițiștilor de frontieră.

3.1.3. O confirmare de primire (o copie semnată a listei/listelor sau o confirmare de primire în format electronic) este înmânată comandantului de către polițiștii de frontieră sau de către autoritățile menționate la punctul 3.1.2, care o prezintă, la cerere, atunci când nava se află în port.

3.1.4. Comandantul semnalează imediat autorității competente toate modificările privind componența echipajului sau numărul de pasageri.

De asemenea, comandantul comunică imediat autorităților competente și până la termenul prevăzut la punctul 3.1.2 prezența la bord a pasagerilor clandestini. Cu toate acestea, pasagerii clandestini rămân sub responsabilitatea comandantului.

▼B

Prin derogare de la articolele 5 și 8, nu se efectuează verificări la frontiere în mod sistematic asupra persoanelor aflate la bord. Cu toate acestea, polițiștii de frontieră efectuează o percheziție a navei și verificări asupra persoanelor aflate la bordul acesteia numai în cazul în care acest lucru se justifică, în baza unei analize de risc legată de securitatea internă și de migrația ilegală.

3.1.5. Comandantul informează autoritatea competentă despre plecarea navei în timp util și în conformitate cu normele în vigoare în portul respectiv.

3.2. *Proceduri speciale de verificări ale anumitor tipuri de navigație maritimă*

Navele de croazieră

3.2.1. Comandantul navei de croazieră transmite autorității competente itinerarul și programul croazierei, de îndată ce acestea au fost stabilite și cel târziu până la termenul prevăzut la punctul 3.1.2.

3.2.2. În cazul în care itinerarul navei de croazieră conține exclusiv porturi situate pe teritoriul statelor membre, prin derogare de la articolele 5 și 8, nu se efectuează nicio verificare la frontiere și nava de croazieră poate acosta în porturi care nu sunt puncte de trecere a frontierei.

Cu toate acestea, se efectuează verificări asupra echipajului și pasagerilor respectivelor nave numai atunci când acest lucru se justifică pe baza unei analize de risc legată de securitatea internă și de migrația ilegală.

3.2.3 În cazul în care itinerarul navei de croazieră conține atât porturi situate pe teritoriul statelor membre, cât și porturi situate în țări terțe, prin derogare de la articolul 8, verificările la frontiere se efectuează după cum urmează:

(a) în cazul în care nava de croazieră vine dintr-un port situat pe teritoriul unei țări terțe și efectuează prima escală într-un port situat pe teritoriul unui stat membru, echipajul și pasagerii fac obiectul verificărilor de intrare pe baza listelor nominale cu membrii echipajului și cu pasagerii menționate la punctul 3.1.2.

Pasagerii care coboară de pe navă fac obiectul verificărilor de intrare în conformitate cu articolul 8, cu excepția cazului în care o analiză a riscurilor legate de securitatea internă și de imigrația ilegală demonstrează că nu este necesară efectuarea respectivelor verificări;

(b) în cazul în care nava de croazieră vine dintr-un port situat într-o țară terță și face din nou escală pe teritoriul unui stat membru, echipajul și pasagerii fac obiectul verificărilor de intrare pe baza listelor nominale cu membrii echipajului și cu pasagerii menționate la punctul 3.1.2, cu condiția ca listele respective să fi fost modificate după escala în portul precedent situat pe teritoriul unui stat membru.

Pasagerii care coboară de pe navă fac obiectul verificărilor de intrare în conformitate cu articolul 8, cu excepția cazului în care o analiză a riscurilor legate de securitatea internă și de imigrația ilegală demonstrează că nu este necesară efectuarea respectivelor verificări;

(c) în cazul în care nava de croazieră vine dintr-un port situat într-un stat membru și face escală într-un astfel de port, pasagerii care coboară de pe navă fac obiectul verificărilor de intrare în conformitate cu articolul 8, în cazul în care o analiză a riscurilor legate de securitatea internă și de imigrația ilegală impune acest lucru;

▼B

(d) în cazul în care nava de croazieră părăsește un port situat într-un stat membru și are ca destinație un port situat într-o țară terță, echipajul și pasagerii fac obiectul verificărilor de ieșire pe baza listelor nominale cu membrii echipajului și cu pasagerii.

În cazul în care o analiză a riscurilor legate de securitatea internă și de imigrația ilegală impune acest lucru, pasagerii care se îmbarcă fac obiectul verificărilor de ieșire în conformitate cu articolul 8;

(e) în cazul în care o navă de croazieră părăsește un port situat într-un stat membru și are ca destinație un astfel de port, nu se efectuează nicio verificare de ieșire.

Cu toate acestea, se efectuează verificări asupra echipajului și pasagerilor respectivelor nave numai atunci când acest lucru se justifică pe baza unei analize de risc legată de securitatea internă și de migrația ilegală.

Navigația de agrement

3.2.4. Prin derogare de la articolele 5 și 8, persoanele aflate la bordul navelor de agrement cu proveniența sau destinația într-un port situat într-un stat membru nu fac obiectul verificărilor la frontiere și pot intra într-un port care nu este punct de trecere a frontierei.

Cu toate acestea, în funcție de analiza riscurilor legate de imigrația ilegală și, în special, în cazul în care coasta unei țări terțe este situată în imediata apropiere a teritoriului statului membru în cauză, se efectuează verificări asupra persoanelor și/sau percheziții ale navei de agrement.

3.2.5. Prin derogare de la articolul 5, o navă de agrement venind dintr-o țară terță poate, în mod excepțional, să intre într-un port care nu este punct de trecere a frontierei. În acest caz, persoanele aflate la bord informează autoritățile portuare în vederea autorizării intrării în port. Autoritățile portuare iau legătura cu autoritățile portului cel mai apropiat desemnat ca punct de trecere a frontierei în vederea semnalării sosirii navei. Declarația privind pasagerii se face prin depunerea la autoritățile portuare a listei persoanelor aflate la bord. Respectiva listă se pune la dispoziția polițiștilor de frontieră, cel mai târziu în momentul sosirii.

În același fel, în cazul în care din motive de forță majoră nava de agrement venind dintr-o țară terță trebuie să acosteze într-un alt port decât cel care este punct de trecere a frontierei, autoritățile portuare iau legătura cu autoritățile portului celui mai apropiat desemnat ca punct de trecere a frontierei în vederea semnalării prezenței navei respective.

3.2.6. Un document care conține toate caracteristicile navei și numele persoanelor care se află la bord trebuie să fie prezentat cu ocazia verificărilor. Un exemplar al documentului se înmânează autorităților porturilor de intrare și de ieșire. Atât timp cât nava rămâne în apele teritoriale ale unui stat membru, un exemplar din acest document trebuie să figureze printre documentele aflate la bord.

Pescuitul de coastă

3.2.7. Prin derogare de la articolele 5 și 8, echipajul navelor de pescuit de coastă care intră zilnic sau în interval de 36 de ore în portul de înmatriculare sau în orice alt port situat pe teritoriul statelor membre, fără a intra într-un port situat pe teritoriul unei țări terțe, nu face obiectul verificărilor sistematice. Cu toate acestea, în special în cazul în care coasta unei țări terțe este situată în imediata apropiere a teritoriului statului membru în cauză, se ia în considerare analiza riscurilor legate de imigrația ilegală în vederea determinării frecvenței verificărilor care trebuie efectuate. În funcție de aceste riscuri, se efectuează verificări asupra persoanelor și/sau percheziții ale navei.

▼B

3.2.8. Echipajul navelor de pescuit de coastă, care nu sunt înmatriculate într-un port situat pe teritoriul unui stat membru, face obiectul verificărilor în conformitate cu dispozițiile privind marinarii.

Legături prin nave feribot

3.2.9. Se vor efectua verificări asupra persoanelor aflate la bordul navelor feribot care efectuează curse spre porturi situate în țări terțe. Se aplică următoarele dispoziții:

(a) în funcție de posibilități, statele membre amenajează culoare separate, în conformitate cu articolul 10;

(b) pasagerii pietoni trebuie să facă separat obiectul unor verificări;

(c) verificările asupra pasagerilor din vehicule se efectuează în timp ce aceștia se află în vehicul;

(d) pasagerii autocarelor trebuie tratați la fel ca pasagerii pietoni. Respectivii pasageri trebuie să coboare din autocar pentru a face obiectul verificărilor;

(e) verificările asupra șoferilor de camioane și asupra eventualilor însoțitori se efectuează în timp ce persoanele respective se află în vehicul. În principiu, aceste verificări se organizează separat de verificările celorlalți pasageri;

(f) pentru a garanta rapiditatea verificărilor, trebuie să se prevadă un număr suficient de posturi de control;

(g) mijloacele de transport utilizate de pasageri și, după caz, încărcătura și alte obiecte transportate fac obiectul percheziților aleatorii, în special pentru a detecta imigranții ilegali;

(h) membrii echipajului navelor feribot sunt tratați la fel ca membrii echipajului navelor comerciale;

(i) punctul 3.1.2 (obligația de a înainta listele pasagerilor și ale echipajului) nu se aplică. În cazul în care trebuie redactată lista persoanelor aflate la bord în conformitate cu Directiva 98/41/CE a Consiliului [1], comandantul înmânează autorității competente din portul de sosire pe teritoriul statelor membre o copie a acestei liste în maximum treizeci de minute de la plecarea navei din portul unei țări terțe.

3.2.10. În cazul în care un feribot venind dinspre o țară terță și care face mai mult de o escală pe teritoriul statelor membre îmbarcă pasageri exclusiv pentru tronsonul care mai rămâne pe teritoriul respectiv, pasagerii în cauză fac obiectul unui control de ieșire în portul de plecare și al unui control de intrare în portul de destinație.

Asupra persoanelor care pe timpul acestor escale se află deja la bordul feribotului și nu s-au îmbarcat pe teritoriul statelor membre se efectuează verificări în portul de destinație. În cazul în care țara de destinație este o țară terță, se aplică procedura inversă.

[1] Directiva 98/41/CE a Consiliului din 18 iunie 1998 privind înregistrarea persoanelor care călătoresc la bordul navelor de pasageri care operează în porturile de destinație sau de plecare din statele membre ale Comunității (JO L 188, 2.7.1998, p. 35).

▼B

Legăturile de transport de mărfuri între statele membre

3.2.11. Prin derogare de la articolul 8, nu se efectuează verificări la frontiere asupra legăturilor de transport de mărfuri între aceleași două sau mai multe porturi situate pe teritoriul statelor membre, care nu fac escală în niciun port din afara teritoriului statelor membre și care constau în transport de mărfuri.

Cu toate acestea, se efectuează controlul asupra echipajului și pasagerilor respectivelor nave numai atunci când acest lucru se justifică pe baza unei analize de risc legată de securitatea internă și de migrația ilegală.

4. **Navigația pe apele interne**

4.1. „Navigație pe apele interne ce implică trecerea frontierelor externe” cuprinde utilizarea, în scopuri profesionale sau de agrement, a tuturor tipurilor de nave sau de ambarcațiuni de pe fluvii, râuri, canale și lacuri.

4.2. În ceea ce privește navele utilizate în scopuri profesionale, căpitanul și persoanele angajate la bord, care apar pe lista echipajului, precum și membrii familiei respectivelor persoane care locuiesc la bordul navei sunt considerați membri ai echipajului sau echivalenți.

4.3. Dispozițiile relevante ale punctelor 3.1 și 3.2 se aplică *mutatis mutandis* verificărilor în cadrul navigației pe apele interne.

▼B

ANEXA VII

Dispoziții speciale pentru anumite categorii de persoane

1. **Șefi de stat**

Prin derogare de la articolul 6 și de la articolele 8-14, șefii de stat și membrii delegației acestora a căror sosire și plecare au fost anunțate oficial pe cale diplomatică polițiștilor de frontieră pot să nu facă obiectul verificărilor la frontiere.

2. **Piloții aeronavelor și alți membri ai echipajului**

2.1. Prin derogare de la articolul 6, titularii unui brevet de pilot sau ai unui certificat de membru al echipajului (Crew Member Certificate), prevăzute în anexa 9 la Convenția privind aviația civilă internațională din 7 decembrie 1944, în exercitarea atribuțiilor și pe baza respectivelor documente, pot:

(a) să se îmbarce sau să debarce în aeroportul de escală sau de destinație situat pe teritoriul unui stat membru;

(b) să intre pe teritoriul localității aeroportului de escală sau de destinație situat pe teritoriul unui stat membru;

(c) să se deplaseze prin orice mijloc de transport către un aeroport situat pe teritoriul unui stat membru pentru a se îmbarca pe o aeronavă care urmează să plece de pe respectivul aeroport.

În orice altă situație, trebuie îndeplinite cerințele prevăzute la articolul 6 alineatul (1).

2.2. Dispozițiile articolelor 7-14 se aplică verificărilor asupra echipajelor aeronavelor. În măsura posibilului, se efectuează cu prioritate verificările asupra echipajului aeronavelor. Mai precis, respectivele verificări au loc fie înainte de cele ale pasagerilor, fie în locuri special amenajate în acest scop. Prin derogare de la articolul 8, echipajul, aflat în cadrul exercitării atribuțiilor și cunoscut de personalul responsabil pentru controalele la frontiere, poate face obiectul numai al unor verificări aleatorii.

3. **Marinarii**

Prin derogare de la articolele 5 și 8, statele membre pot autoriza marinarii care dețin un carnet de marinar eliberat în conformitate cu Convențiile Organizației Internaționale a Muncii (OIM) nr. 108 (1958) sau nr. 185 (2003) privind actele de identitate ale personalului navigant, Convenția privind facilitarea traficului maritim internațional (Convenția FAL) și cu dreptul intern relevant, să intre pe teritoriul statelor membre și să meargă la țărm în zona portului unde face escală nava sau în localitățile limitrofe sau să iasă de pe teritoriul statelor membre, întorcându-se pe nava lor, fără să se prezinte la un punct de trecere a frontierei, cu condiția să figureze pe lista echipajului navei de care aparțin, care a fost în prealabil transmisă pentru verificare de către autoritățile competente.

Cu toate acestea, pe baza analizei de risc legată de securitatea internă și de migrația ilegală, marinarii fac obiectul unui control al polițiștilor de frontieră, înainte de a coborî la țărm, în conformitate cu articolul 8.

▼B

4. **Titularii pașapoartelor diplomatice, oficiale sau de serviciu, precum și membrii organizațiilor internaționale**

4.1. Având în vedere privilegiile speciale sau imunitățile de care beneficiază titularii pașapoartelor diplomatice, oficiale sau de serviciu eliberate de țări terțe sau de guvernele lor recunoscute de statele membre, precum și titularii documentelor eliberate de organizațiile internaționale indicate la punctul 4.4, care călătoresc în interes de serviciu, aceștia pot avea prioritate în fața altor călători la verificările de la punctele de trecere a frontierei, chiar dacă pot face obiectul, când este cazul, obligației de a obține o viză.

Prin derogare de la articolul 6 alineatul (1) litera (c), titularii respectivelor permise nu sunt obligați să facă dovada deținerii unor mijloace suficiente de subzistență.

4.2. În cazul în care o persoană se prezintă la frontiera externă invocând privilegii, imunități și exonerări, polițistul de frontieră solicită ca respectiva persoană să facă dovada calității sale prin prezentarea documentelor corespunzătoare, în special certificate eliberate de statul acreditant, sau prin prezentarea unui pașaport diplomatic sau printr-un alt mijloc. În cazul în care există îndoieli, polițistul de frontieră poate, în caz de urgență, să apeleze direct la Ministerul Afacerilor Externe.

4.3. Membrii acreditați ai misiunilor diplomatice și ai reprezentanțelor consulare și familiile lor pot intra pe teritoriul statelor membre prezentând documentul menționat la articolul 20 alineatul (2), însoțit de documentul care permite trecerea frontierei. În afară de aceasta, prin derogare de la articolul 14, polițiștii de frontieră nu au dreptul de a refuza intrarea pe teritoriul statelor membre a titularilor pașapoartelor diplomatice, oficiale sau de serviciu, fără să fi consultat în prealabil autoritățile naționale competente. Acest lucru este valabil și când persoana în cauză face obiectul unei alerte în SIS.

4.4. Documentele eliberate de organizațiile internaționale în scopurile specificate la punctul 4.1 sunt, în special, următoarele:

— permis de liberă trecere al Națiunilor Unite, eliberat pentru personalul Națiunilor Unite și al agențiilor subordonate, în temeiul Convenției privind privilegiile și imunitățile instituțiilor specializate, adoptată la New York la 21 noiembrie 1947, de către Adunarea Generală a Națiunilor Unite;

— permis de liberă trecere al Uniunii Europene (UE);

— permis de liberă trecere al Comunității Europene a Energiei Atomice (Euratom);

— certificat de legitimare eliberat de secretarul general al Consiliului Europei;

— documente eliberate în virtutea articolului III alineatul (2) din Convenția dintre statele părți la Tratatul Atlanticului de Nord cu privire la statutul forțelor lor armate (cărți de identitate militare însoțite de un ordin de misiune, de o foaie de drum, de un ordin de misiune individual sau colectiv) și documente eliberate în cadrul Parteneriatului pentru Pace.

5. **Lucrători transfrontalieri**

5.1. Procedurile referitoare la verificările asupra lucrătorilor transfrontalieri sunt reglementate de dispozițiile generale privind controlul la frontiere, în special articolele 8 și 14.

▼B

5.2. Prin derogare de la articolul 8, lucrătorii transfrontalieri care sunt cunoscuți de polițiștii de frontieră întrucât trec frecvent frontiera pe la același punct de trecere al frontierei și care, în baza verificărilor inițiale, nu fac obiectul unei alerte nici în SIS, nici în bazele naționale de date, nu fac obiectul verificărilor decât în mod aleatoriu, pentru a verifica dacă dețin un document valabil care îi autorizează să treacă frontiera și dacă îndeplinesc condițiile necesare pentru intrare. Inopinat și la intervale neregulate, respectivele persoane fac obiectul unor verificări amănunțite.

5.3. Dispozițiile punctului 5.2 pot fi extinse pentru alte categorii de persoane care traversează în mod regulat frontiera.

6. **Minorii**

6.1. Polițiștii de frontieră acordă o atenție deosebită minorilor, indiferent dacă aceștia călătoresc însoțiți sau nu. Minorii care trec frontiera externă fac obiectul acelorași verificări la intrare și la ieșire precum adulții, în conformitate cu dispozițiile prezentului regulament.

6.2. În cazul în care minorii sunt însoțiți, polițistul de frontieră verifică existența autorității parentale a însoțitorilor asupra minorului, în special în cazul în care minorul nu este însoțit decât de un sigur adult și în cazul în care există motive întemeiate de suspiciune că respectivul minor a fost luat ilegal din custodia persoanei (persoanelor) care deține (dețin) în mod legal autoritatea parentală asupra sa. În acest din urmă caz, polițistul de frontieră efectuează o cercetare mai aprofundată în vederea descoperirii eventualelor incoerențe sau contradicții în informațiile date.

6.3. În cazul minorilor care călătoresc neînsoțiți, polițiștii de frontieră se asigură, printr-o verificare aprofundată a documentelor de călătorie și a altor documente, că minorii nu părăsesc teritoriul împotriva voinței persoanei (persoanelor) învestite cu autoritatea parentală asupra lor.

6.4. Statele membre desemnează punctele naționale de contact pentru consultare cu privire la minori și informează Comisia cu privire la aceasta. Comisia pune la dispoziția statelor membre o listă cu aceste puncte naționale de contact.

6.5. În cazul în care există dubii cu privire la circumstanțele prevăzute la punctele 6.1, 6.2 și 6.3, polițiștii de frontieră utilizează lista punctelor naționale de contact pentru consultarea cu privire la minori.

7. **Servicii de salvare, poliție, pompieri și polițiști de frontieră**

Înțelegerile privind intrarea și ieșirea membrilor serviciilor de salvare, a poliției, a pompierilor care acționează în situații de urgență, precum și a polițiștilor de frontieră care trec frontiera în exercitarea atribuțiilor de serviciu sunt prevăzute de dreptul intern. Statele membre pot încheia acorduri bilaterale cu țările terțe privind intrarea și ieșirea acestor categorii de persoane. Respectivele înțelegeri și acorduri bilaterale pot să prevadă derogări de la articolele 5, 6 și 8.

8. **Lucrătorii offshore**

Prin derogare de la articolele 5 și 8, lucrătorii offshore care se întorc în mod regulat pe teritoriul statelor membre pe cale maritimă sau aeriană fără a fi staționat pe teritoriul unei țări terțe nu fac obiectul controalelor sistematice.

Cu toate acestea, în special în cazul în care linia de coastă a unei țări terțe este situată în imediata apropiere a unui sit offshore, se ia în considerare analiza de risc legată de migrația ilegală în vederea determinării frecvenței controalelor care trebuie efectuate.

▼B

ANEXA VIII

Indicarea statului

Logoul statului ..... (Indicarea biroului)

_____

_____ (1)

ACCEPTAREA ELEMENTELOR DE PROBĂ PRIVIND RESPECTAREA CONDIȚIILOR PRIVIND DURATA ŞEDERII PE TERMEN SCURT ÎN CAZUL ÎN CARE DOCUMENTUL DE CĂLĂTORIE NU PREZINTĂ ŞTAMPILĂ DE INTRARE

La data de _____ la (ora) _____ la (locul) _____

în fața autorității subsemnate _____ s-a prezentat:

Nume _____ Prenume _____

Data naşterii _____ Locul naşterii _____ Sex _____

Cetățenie _____ Cu domiciliul în _____

Tipul documentului de călătorie _____ număr _____

Eliberat de _____ la data de _____

Cu viza nr. _____ (după caz) eliberată de _____

Cu o durată de _____ zile pentru următoarele motive: _____

În temeiul elementelor de probă prezentate de persoana sus-menționată privind durata şederii pe teritoriul statelor membre, se consideră că respectiva persoană a intrat sau a ieşit de pe teritoriul _____ (stat membru), _____ la data de _____, prin punctul de trecere a frontierei _____

Date de contact pentru autoritatea subsemnată:

Tel: _____

Fax: _____

E-mail: _____

O copie a prezentului document a fost înmânată persoanei în cauză.

Persoana în cauză	Funcționar responsabil + ştampilă

(1) Nu este necesar niciun simbol pentru Islanda şi Norvegia.

▼B

ANEXA IX

Regulament abrogat și lista modificărilor ulterioare

Regulamentul (CE) nr. 562/2006 al Parlamentului European și al Consiliului (JO L 105, 13.4.2006, p. 1)	
Regulamentul (CE) nr. 296/2008 al Parlamentului European și al Consiliului (JO L 97, 9.4.2008, p. 60)	
Regulamentul (CE) nr. 81/2009 al Parlamentului European și al Consiliului (JO L 35, 4.2.2009, p. 56)	
Regulamentul (CE) nr. 810/2009 al Parlamentului European și al Consiliului (JO L 243, 15.9.2009, p. 1)	Numai articolul 55
Regulamentul (UE) nr. 265/2010 al Parlamentului European și al Consiliului (JO L 85, 31.3.2010, p. 1)	Numai articolul 2
Punctul 9 din anexa V la Actul de Aderare din 2011	
Regulamentul (UE) nr. 610/2013 al Parlamentului European și al Consiliului (JO L 182, 29.6.2013, p. 1)	Numai articolul 1
Regulamentul (UE) nr. 1051/2013 al Parlamentului European și al Consiliului (JO L 295, 6.11.2013, p. 1)	

▼B

ANEXA X

Tabel de corespondență

Regulamentul (CE) nr. 562/2006	Prezentul regulament
Articolul 1	Articolul 1
Articolul 2 teza introductivă	Articolul 2 teza introductivă
Articolul 2 punctele 1-8	Articolul 2 punctele 1-8
Articolul 2 punctul 8a	Articolul 2 punctul 9
Articolul 2 punctul 9	Articolul 2 punctul 10
Articolul 2 punctul 10	Articolul 2 punctul 11
Articolul 2 punctul 11	Articolul 2 punctul 12
Articolul 2 punctul 12	Articolul 2 punctul 13
Articolul 2 punctul 13	Articolul 2 punctul 14
Articolul 2 punctul 14	Articolul 2 punctul 15
Articolul 2 punctul 15	Articolul 2 punctul 16
Articolul 2 punctul 16	Articolul 2 punctul 17
Articolul 2 punctul 17	Articolul 2 punctul 18
Articolul 2 punctul 18	Articolul 2 punctul 19
Articolul 2 punctul 18a	Articolul 2 punctul 20
Articolul 2 punctul 19	Articolul 2 punctul 21
Articolul 3	Articolul 3
Articolul 3a	Articolul 4
Articolul 4	Articolul 5
Articolul 5 alineatul (1)	Articolul 6 alineatul (1)
Articolul 5 alineatul (1a)	Articolul 6 alineatul (2)
Articolul 5 alineatul (2)	Articolul 6 alineatul (3)
Articolul 5 alineatul (3)	Articolul 6 alineatul (4)
Articolul 5 alineatul (4)	Articolul 6 alineatul (5)
Articolul 6	Articolul 7
Articolul 7 alineatele (1) și (2)	Articolul 8 alineatele (1) și (2)
Articolul 7 alineatul (3) litera (a)	Articolul 8 alineatul (3) litera (a)

▼B

Regulamentul (CE) nr. 562/2006	Prezentul regulament
Articolul 7 alineatul (3) litera (aa)	Articolul 8 alineatul (3) litera (b)
Articolul 7 alineatul (3) litera (ab)	Articolul 8 alineatul (3) litera (c)
Articolul 7 alineatul (3) litera (ac)	Articolul 8 alineatul (3) litera (d)
Articolul 7 alineatul (3) litera (ad)	Articolul 8 alineatul (3) litera (e)
Articolul 7 alineatul (3) litera (ae)	Articolul 8 alineatul (3) litera (f)
Articolul 7 alineatul (3) litera (b)	Articolul 8 alineatul (3) litera (g)
Articolul 7 alineatul (3) litera (c)	Articolul 8 alineatul (3) litera (h)
Articolul 7 alineatul (3) litera (d)	Articolul 8 alineatul (3) litera (i)
Articolul 8	Articolul 9
Articolul 9 alineatul (1)	Articolul 10 alineatul (1)
Articolul 9 alineatul (2) primul paragraf litera (a)	Articolul 10 alineatul (2) primul și al doilea paragraf
Articolul 9 alineatul (2) primul paragraf litera (b)	Articolul 10 alineatul (2) al treilea paragraf
Articolul 9 alineatul (2) al doilea paragraf	Articolul 10 alineatul (2) al patrulea paragraf
Articolul 9 alineatul (2) al treilea paragraf	Articolul 10 alineatul (2) al cincilea paragraf
Articolul 9 alineatele (3) și (4)	Articolul 10 alineatele (3) și (4)
Articolul 10 alineatele (1)-(5)	Articolul 11 alineatele (1)-(5)
Articolul 10 alineatul (6)	—
Articolul 11	Articolul 12
Articolul 12	Articolul 13
Articolul 13	Articolul 14
Articolul 14	Articolul 15
Articolul 15	Articolul 16
Articolul 16	Articolul 17
Articolul 17	Articolul 18
Articolul 18	Articolul 19
Articolul 19	Articolul 20
Articolul 19a (capitolul IV)	—
Articolul 19a (capitolul IVa)	Articolul 21

▼B

Regulamentul (CE) nr. 562/2006	Prezentul regulament
Articolul 20	Articolul 22
Articolul 21	Articolul 23
Articolul 22	Articolul 24
Articolul 23	Articolul 25
Articolul 23a	Articolul 26
Articolul 24	Articolul 27
Articolul 25	Articolul 28
Articolul 26	Articolul 29
Articolul 26a	Articolul 30
Articolul 27	Articolul 31
Articolul 28	Articolul 32
Articolul 29	Articolul 33
Articolul 30	Articolul 34
Articolul 31	Articolul 35
Articolul 32	Articolul 36
Articolul 33	Articolul 37
Articolul 33a	Articolul 38
Articolul 34	Articolul 39
Articolul 35	Articolul 40
Articolul 36	Articolul 41
Articolul 37	Articolul 42
Articolul 37a	Articolul 43
Articolul 38	—
Articolul 39	Articolul 44
Articolul 40	Articolul 45
Anexele I-VIII	Anexele I-VIII
—	Anexa IX
—	Anexa X